

9^E JAARGANG N^O. 11 — 31 MEI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

De 20-jarige Ufa-ster Jenny Jugo, die de hoofdrol vervulde in de film „De smokkelaarsbruid van Mallorca“, in welke film onze speciale filmmedewerker tien dagen als

JENNY JUGO

figurant heeft medegespeeld. In dit nummer vangt hij aan met het weergeven van zijn in die kwaliteit opgedane ervaringen. Zie het artikel „Achter de filmcoulissen“

DE ZWIJGENDE CONCURRENT

DIE GING SPREKEN

Het Paleis voor Volksvlijt is afgebrand en Flora ook en Royaards is uit den vreemde, waar hij herstel van gezondheid was gaan zoeken, niet tot ons teruggekeerd, wat Amsterdam drie schouwburgen heeft gekost. Want als Royaards niet gestorven was, beter gezegd, wanneer zijn dood niet was voorafgegaan door een zoo langdurig ziekbed, dan zou hij natuurlijk met kracht gewerkt hebben aan zijn ideaal en zouden wij nu waarschijnlijk den Royaards-schouwburg reeds gehad hebben.

Een vierde schouwburg is ons door den Raad, die het Museumplan-Staal afstemde, door den neus geboord, zoodat die arme toneelspelers niet weten, waar ze het veege lijf zullen bergen.

Amsterdam, dat, wat schouwburgruimte betreft, vergeleken met even groote en zelfs veel kleinere steden in het buitenland toch al zoo karig was bedeed en dat nu in eens drie, vier schouwburgen minder heeft, dan het had *kunnen* hebben, is wel in een moeilijk parket geraakt.

Is het wonder, dat er aan alle kanten gewerkt wordt, om in den nood te voorzien?

Er is door B. en W. een schouwburg-commissie benoemd. Dat is natuurlijk wel heel mooi, maar we weten, hoe het met commissies gaat. Die vergaderen eens, eten eens, vergaderen nog eens, hebben dan vacantie, vergaderen weer eens, doen een heele poos niets, hebben weer vacantie en gaan op die manier zóó geruimen tijd door, dat ten slotte niemand meer weet, dat er nog een commissie bestaat.

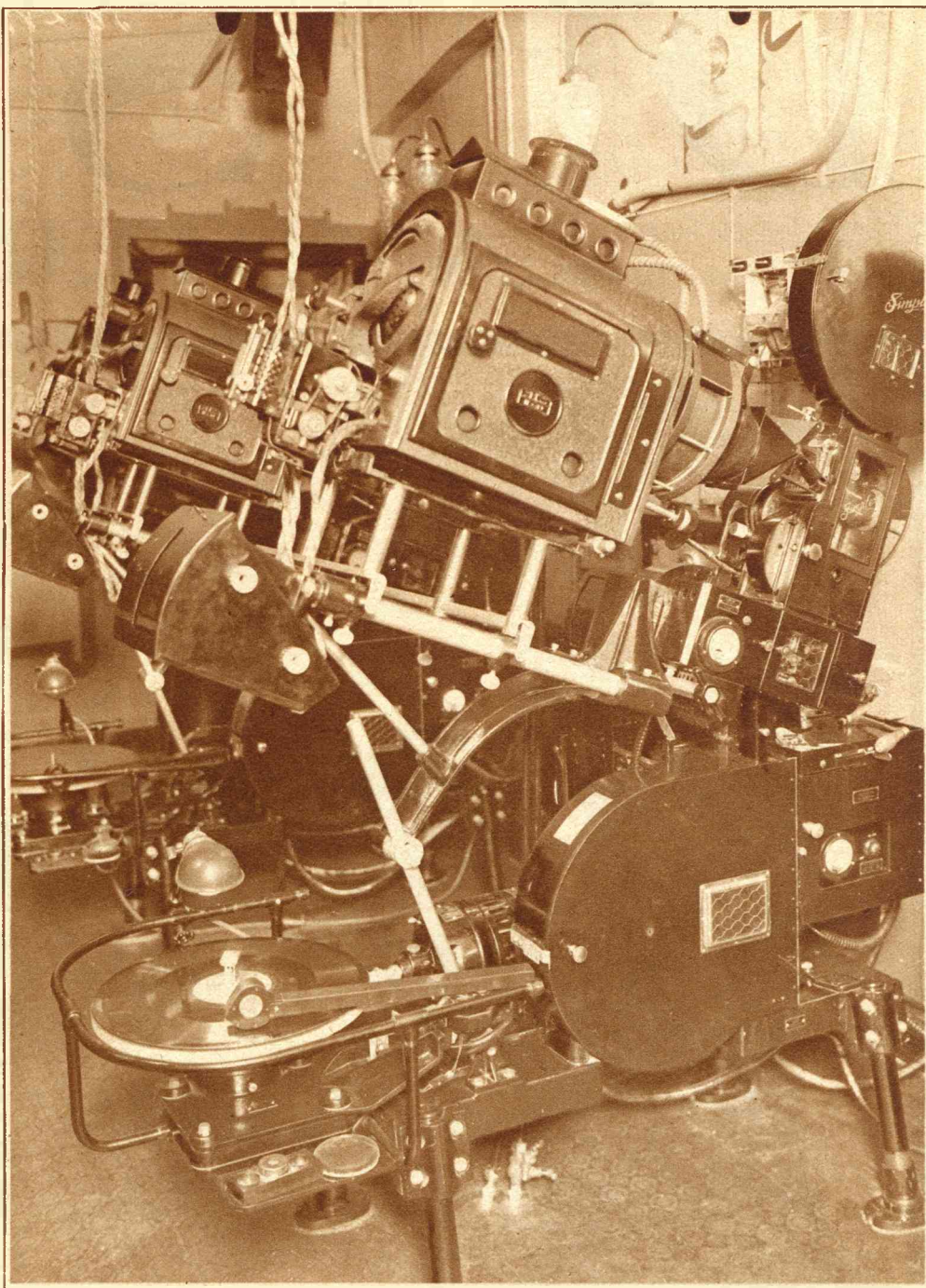
Het is te hopen, dat deze commissie het anders doet, maar heel veel verwachtingen schijnt men daarvan toch niet te hebben.

Waarom anders het verzoek van den heer Saalborn, om op het Amstelveld een noodschouwburg te bouwen?

De Commissie van Bijstand voor Publieke Werken raadt den bouw van een noodschouwburg echter beslist af, wat geen wonder is, gezien de mentaliteit van noodgebouwen, die in Amsterdam de onhebbelijke gewoonte hebben ten eeuwigen dage te blijven staan... Rijkverzekeringsbank, R.A.I.- gebouw enz.

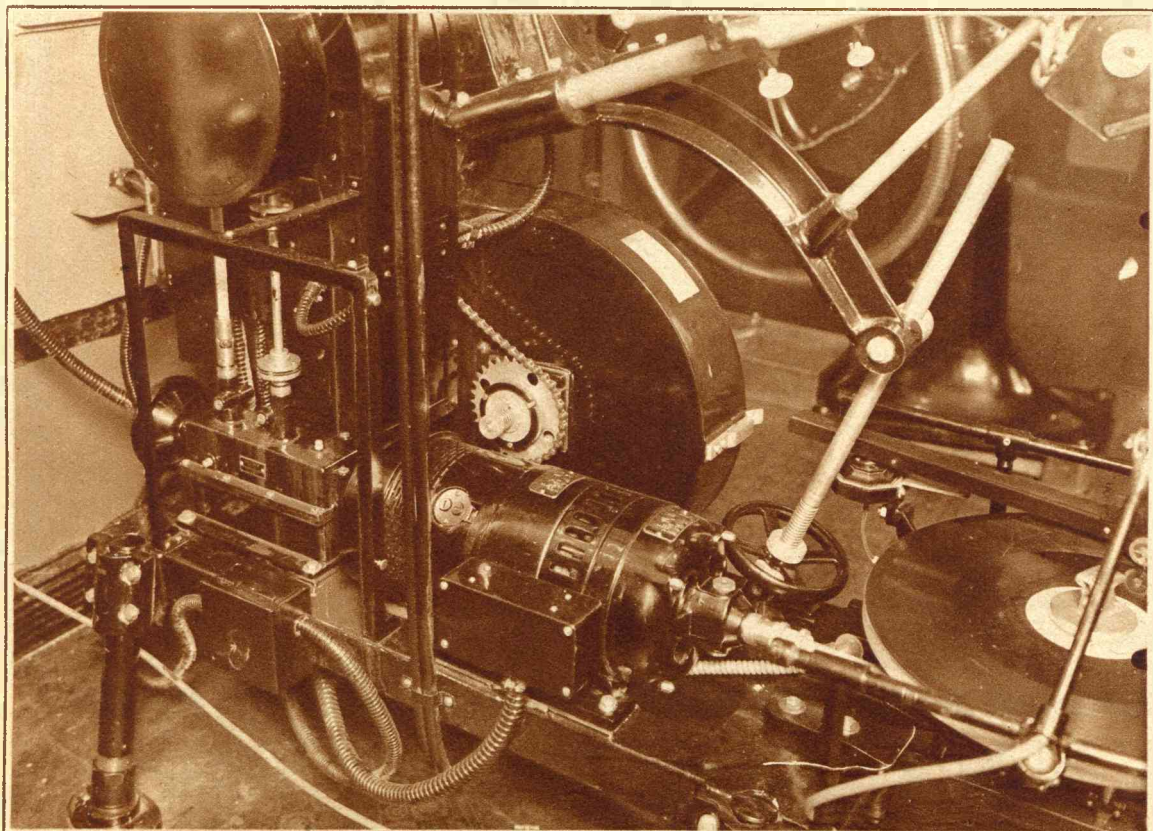
Stel, dat er een noodschouwburg kwam, dan zou immers de schouwburgcommissie eerst recht geen haast maken; zoo'n noodgebouw van 2½ ton kan je toch maar het volgende jaar niet weer afbreken en het er aan ten koste gelegde geld van de burgerij eenvoudig afschrijven. Je zou de belastingbetalers eens hooren moppen!

Niet dat ze dat toch al niet doen, maar hoe breed een B.

De kolossale toestellen, waarmee in het theater Tuschinsky de sprekende, zingende en musicerende film vertoond wordt, die tot nu toe reeds meer dan 80.000 bezoekers in verrukking heeft gebracht. Het systeem waarvoor dit toestel is ingericht, is dat der „vitaphone“, waarbij een grammofoonplaat, die twee-en-een-half maal zoo groot is als een gewone, gelijktijdig afloopt met het te projecteerende beeld. Er bestaat nog een tweede systeem, waarbij de muziek tegelijk met de beelden op de filmstrook wordt opgenomen; de door Tuschinsky gebruikte toestellen zijn zoo ingericht, dat beide soorten films er op kunnen worden gedraaid. Aan het hier afgebeelde toestel ziet men onderaan links de grammofoonplaat, die de muziek en het gesproken woord weergeeft.

Hiernaast: Een detail van het projectietoestel, waarop is te zien, hoe het toestel tot het weergeven van het geluid met dat tot het projecteerende der beelden is verbonden, om een volkomen gelijktijdige reproductie te waarborgen.

en W.-rug ook is, als er al te veel op komt, kan die 't toch ook niet meer houden.

Neen, dan lijkt mij het plan van den heer Theo Frenkel Sr. heel wat beter. Die wil dadelijk met een „echten“ schouwburg voor den dag komen en heeft daarvoor bij het gemeentebestuur een verzoek ingediend, om de beschikking te krijgen (in erfpacht) over het terrein Stadhouderskade hoek Overtoom, dat nu nog, sedert de schipbreuk van het plan voor het reusachtige Atlanta-hotel, braak ligt, met de daaraan links en rechts grenzende oude gebouwen van de tramdirectie en de diamantslijperij „Overtoom“.

De plannen voor dezen schouwburg, dien men Theo Mann-Bouwmeesterschouwburg wil noemen, schijnen al gereed te zijn — er zullen 1300 plaatsen in komen — zoodat men met den bouw onmiddellijk zou kunnen beginnen, wanneer op het verzoek gunstig beschikt wordt.

Maar...

Op den 8sten Maart is het verzoek ingediend... tot nog toe heeft de heer Frenkel er nog geen antwoord op ontvangen.

Wat natuurlijk beteekenen kan — en laten we hopen, dat dit de reden van het lang laten wachten is — dat men er wel voor voelt en het plan eerst grondig wil onderzoeken, alvorens een beslissing te nemen.

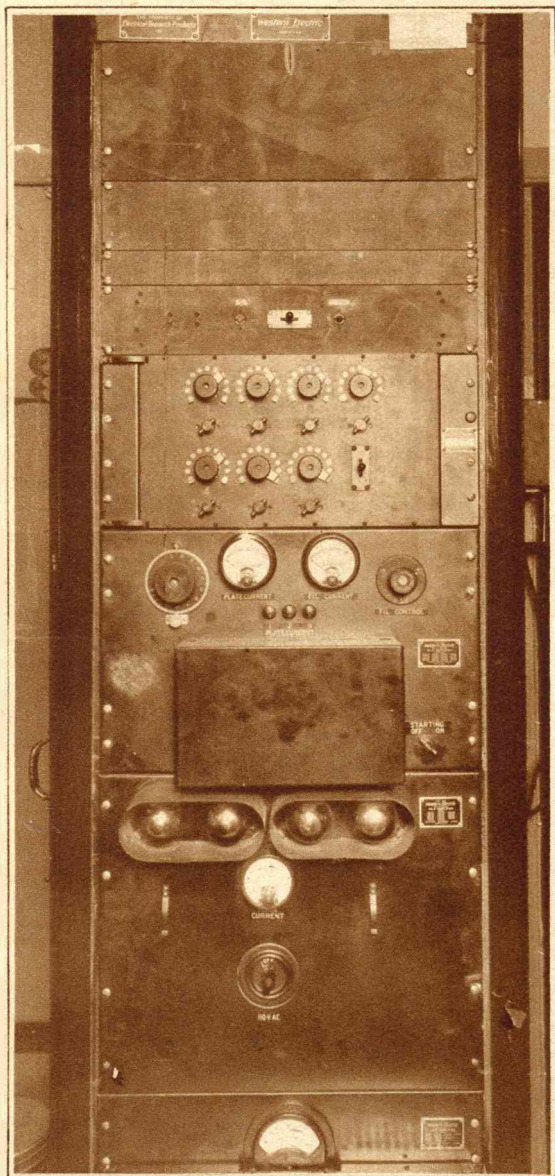
Terwijl ik deze laatste woorden schrijf, komt er echter weer twijfel bij mij op, of werkelijk onze schouwburgnood zoo groot is.

Zeker, wel als het aantal tooneelspelers als maatstaf genomen wordt voor het aantal schouwburgen, dat er moet zijn, want menschen die tooneelspelen kunnen, of althans meenen, dat ze het kunnen, hebben we in ons landje genoeg.

Maar... of ook het publiek, dat schouwburgen bezoekt, zoo groot is, dat het aan de nog overgebleven tooneelzalen niet genoeg heeft, ga je wel eenigszins in twijfel trekken, als je de vaak leegge zalen ziet.

En is het te verwachten, dat de Amsterdammers, de Hollanders in het algemeen, in de toekomst grooter schouwburgliefhebbers zullen worden? Ik betwijfel het sterk.

Wat is er al niet over geklaagd, dat de bioskopen zulke zware concurrenten van de schouwburgen waren, dat ze het grootste gedeelte van het publiek naar zich toe trokken en maar een klein gedeelte voor de tooneelkunst overlieten.

De geluidsversterker, waarmee het door het toestel voortgebrachte geluid versterkt naar de verschillende in de zaal aanwezige luidsprekers wordt gevoerd.

Ik heb dat nooit goed kunnen gelooven. Iemand, die werkelijk van het tooneel houdt, heeft aan de film toch nooit genoeg en de menschen, die tot nu toe onze bioskopen bevolken, zijn heusch niet degenen, die vroeger naar den schouwburg gingen.

Maar of dat niet veranderen zal, of niet ook de werkelijke tooneelliefhebber naar de bioskoop zal overloopen, nu de films ook beginnen te spreken, is een vraag, die ik niet graag ontkennend zou beantwoorden, sedert ik zelf de sprekende film bij Tuschinsky heb gezien en gehoord.

De drukte, die voortdurend voor het Theater Tuschinsky heerscht, nu daar, naast eenige kortere, de groote geluidsfilm „Broadway Melody" wordt te zien en te hooren gegeven, op hetzelfde tijdstip, dat ze ook te New-York wordt vertoond. Amsterdam wordt meer en meer wereldstad! Zelfs nog vóór Londen kwam Amsterdam met de première van dit werk.

Het is werkelijk een wonder.

Ja, ik weet wel, dat zeggen we bij iedere nieuwe uitvinding; dat zeiden we ook, toen we de eerste onvolkomen „tril"-beelden op het witte doek zagen; dat zeiden we ook, toen we de eerste vlieg-machine de lucht in zagen gaan; dat zeiden we ook, toen we voor het eerst een radio-concert hoorden... en nu, nog maar zoo'n betrekkelijk korten tijd later, denkt niemand bij die dingen meer aan wonderen.

En toch zeg ik weer: De sprekende, zingende en musicerende film is een wonder.

Want als je die voor het eerst ziet en hoort, dan krijg je dezelfde sensaties, die je ook bij die andere uitvindingen deed uitroepen: 't Is een wonder!

Je voelt een rilling van ontroering door je lichaam gaan, je bent er beduusd van in het eerst, je staart naar het doek, waarop je precies ziet, wat je ook bij de gewone film kunt zien, alleen met dit groote verschil, dat je bij pratend voorgestelde personen ook de monden ziet bewegen en...

dat uit die monden ook geluid komt.

Denkt u zich dat eens even goed in.

Uit een mond, die er niet is — immers, het beeld op het doek is niet levend, is zelfs niet eens een tekening, is enkel maar licht en schaduw — komen levende woorden te voorschijn. Een persoon, die je ziet, maar die er toch niet is, hoor je spreken; een hond, die er niet is, hoor je blaffen.

Nou ja, er zijn nog wel zwakke bijgeluiden, zooals je die in de gramfoon en in de radio ook hoort, het is, al benadert ze haar ook merkwaardig goed, niet zuiver de mensche lijke stem, die je hoort, maar beteekent dat nu zooveel?

Als u zich de film van een twintig jaar geleden nog herinnert, vergelijkt u die dan eens met de tegenwoordige... hemelsbreed, nietwaar? En zoo zal het met de sprekende film ook wel gaan; die wordt ook beter, dan ze nu is en waarschijnlijk veel sneller dan de gewone film verbeterd is, al was het maar alleen, omdat ze lang niet zoo onvolmaakt begonnen is.

Zelfs nu, nog zoo kort na haar ontstaan, is de sprekende film al heel goed te genieten en dat er op den duur, als ze algemeener wordt, veel schouwburgbezoekers naar de bioskopen zullen overloopen, die dan immers voor minder geld evenveel, zoo niet meer, te genieten zullen geven, is aan geen twijfel onderhevig.

Want daar zullen ze dan niet alleen onze Hollandsche tooneelspelers kunnen zien en hooren, maar ook de beroemdheden van de heele wereld.

En Louis de Vries hoeft niet meer naar Denemarken te gaan en Poulsen niet meer naar Holland, om er zich te laten bewonderen. A. T.

Rechts het Rembrandt-theater, vroeger een schouwburg, nu een onzer voornaamste bioskopen. Een voorbeeld van de overwinning van de film op het tooneel. Meer naar links Mille Colonne, vroeger variété-theater, nu eveneens bioskoop.

Aan het Strand

van..... Amsterdam

Tijdens het voorproefje van ons waarschijnlijk nog te wachten staande zomerhutte was het voor de lieve hoofdstedelijke jeugd een maar genot en een pure uitkomst aan hun eigen strand, te meten aan den Westerdokdijk, te kunnen badderen en in de tamme golven van hun eigen „zee” de verhitte en naar koelte dorstende lichaampjes te kunnen afkoelen. Natuurlijk was 't er druk en alles ging gemoedelijk zonder heibeltjes of kiffies. Strandstoelen waren er niet, een overbodige luxe, wel veel kindervagens en, vanzelfsprekend, de ijSCO-man ontbrak niet op het appel daar hij te zorgen had voor invendige laseis waar 't zilte water slechts den buitenkant behandelde.

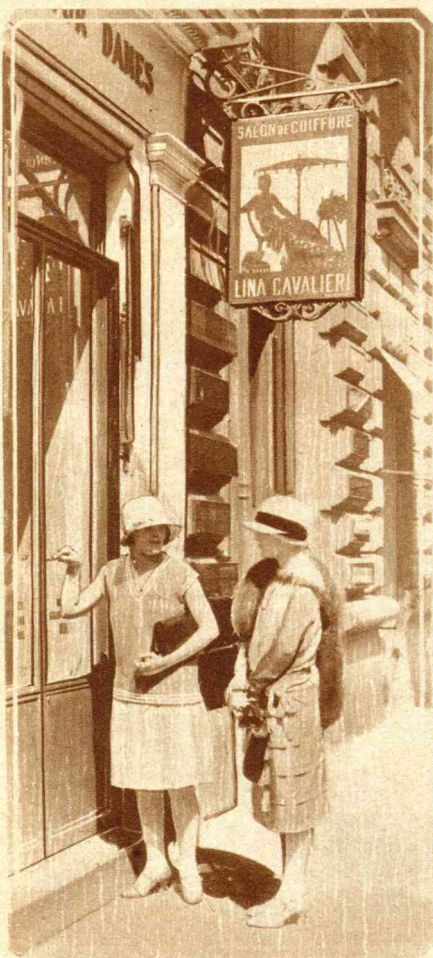

LINA CAVALIERI

Gevierde Parijsche Schoonheids Specialiste

spoort aan tot het gebruik van
zeep van palm- en olijfoliën
om een mooie huid te verkrijgen

Vroeger gevierde opera-ster, thans beroemde schoonheids specialiste verklaart, hoe een 2-minuten schoonheidsbehandeling de huid haar mooie teint doet behouden

Onmiskenbaar Parijsch is deze toegang tot Cavalieri's Salon de Beauté in 61 Avenue Victor Emanuel III. Hier ontmoet men des middags een interessante groep vrouwen uit Amerika en het vaste land van Europa

LINA CAVALIERI, die het tooneel heeft verlaten teneinde haar schoonheidskennis bekend te maken aan de mooiste vrouwen der wereld, vertelt haar clientèle van een eenvoudige huisschoonheidsbehandeling. "Ik ben er van overtuigd" zegt zij, "dat een zeep, vermengd met palm- en olijfoliën, door grondige reiniging der poriën, de huid zacht en gezond houdt."

Tot welke conclusie Cavalieri gekomen is

Mme. Cavalieri heeft een uitgebreide studie gemaakt van schoonheidsmethoden zoowel in Europa als in Amerika. "Ik word bezocht door de meest bekende schoonheden van twee werelddeelen" zegt zij. "En altijd beveel ik haar naast mijn eigen schoonheidsproducten Palmolive zeep aan. Wanneer vuil, stof, crème, poeder en rouge in de poriën komen, verstoppert deze. Mme. Cavalieri is er van overtuigd, dat het ongevenaarde schuim van Palmolive de huid geheel bevrijdt van vuil en rouge en haar zacht en glanzend houdt.

De twee-minuten schoonheidsbehandeling

over de geheele wereld aanbevolen en zooals Mme. Cavalieri ze voorschrijft is als volgt: Maak met beide handen een zacht schuim uit Palmolive zeep en warm water. Wrijf dit ge-

Altijd beveel ik naast mijn eigen schoonheidsmiddelen, de zeep samengesteld uit palm- en olijfoliën aan. Door grondige reiniging der poriën behoudt de huid een zachte, gezonde gesteldheid

Lina Cavalieri

61, AVENUE VICTOR EMANUEL III, PARIS

durende twee minuten in de huid en spoel daarna af, terwijl gij het water geleidelijk tot ijskoud afkoelt. Gebruik bij een droge huid een beetje cold cream. Een vette huid verkwijkt men door gebruik van een lotion, die een samentrekkende werking op de huid uitoefent en dag-cream, voordat men opmaakt.

Laat U niet misleiden door inferieure imitaties Palmolive Zeep wordt nooit onverpakt verkocht.

20 cent
PER STUK

Een blik op de groote opnamehal in Neubabelsberg. Het met pijl aangeteekende gedeelte duidt de plaats aan, waarin deze film werd opgenomen. In deze hal werd ook de „straat” opgebouwd die in de film „Asfalt” voorkomt. Het A-gedeelte was gereserveerd voor de Fritz Lang-film „Frau im Mond”.

Achter de Film-coulissen

Schuchter, heel schuchter dringt het morgenglorien door het coupéraampje van den trein, die mij naar Berlijn brengt.

De trein davert met het monotone, denderende geluid verder, de grootstad tegemoet en voert honderden reizigers met zich mede, die ieder in dat labyrint van straten hun weg gaan zoeken, hetzij voor zaken hetzij voor genoegen, maar allen met een bepaald doel voor oogen.

Van slechts één medereiziger weet ik wat hij er gaat doen; hij gaat een schilderij verkoopen voor 5000 Mark en zal dan weer naar Holland terugkeeren. Hij was zeer spraakzaam en mededeelzaam, en had zelfs zijn „koopwaar” laten zien, vandaar dat ik het weet.

Zelf ging ik iets onbekends, iets bar vreemds ondernemen, iets waarvan iedere mensch, die dol is op de bioscoop, zou watertanden.

Acht dagen lang zou ik op uitnodiging van Ufa in Neubabelsberg het comparsenleven meemaken bij de opname van een film.

Zij, die er van wisten, benijdden mij en naar ik vast overtuigd was, geenszins ten onrechte.

Immers wat intens gelukkige dagen moesten dat zijn, te worden opgenomen in een sfeer van louter genoegen en plezier, mee te doen aan een spel, het wereldberoemde filmspel, dat de menschen in massa's doet toestroomen om eenige prettige, aangename uren door te maken; het spel dat louter geschraagd wordt door goud en geluk, het fascinerende, betoverende filmspel, acht dagen lang onder zijn bekoring te komen, er mee te mogen loopen in het gareel van uitbundig genoegen, waaraan millioenen worden gespendeerd en waarin men alle dagelijksche kleine en groote menselijke zorgen vergeet.

Zeker, ik vond me zelf zeer benijdenswaardig en was er dan ook niet weinig trotsch op, dat de Ufa bij zéér hooge uitzondering aan mij, een outsider, toestond, dat leven van meer nabij te leeren kennen, door eenige dagen zelf mee te doen. Zelfs Amerika, het land der onbegrensde mogelijkheden, heeft iets dergelijks nog niet gedaan, zoodat deze wereldprimeur, om het maar eens bescheiden uit te drukken, voor een journalist wel reden was zich een benijdenswaardige figuur te achten.

En toch... maar nee, laat ik niet mijzelf vooruitloopen, en trachten u in eenige artikelen mijn ervaring als comparse mee te deelen bij de grootste „filmfabriek” van het vaste land: de Ufa in Neubabelsberg.

Zoo toog ik dan dien Vrijdagmorgen (want dat was het) op weg naar Neubabelsberg, het geestesparadijs van alle bak- en andere visschen, alsmede van die jongelingen die in een dilettantentoonelschap uitblinken, doordat zij de besten van de beroerdsten zijn.

Vanaf het Potsdamerbahnhof in Berlijn is het op den kop af 25 minuten sporen alvorens men het beloofde land bereikt.

Neubabelsberg is de eerste halte van den trein die naar Werder gaat, dus gemakkelijk te onthouden voor hen die na het lezen van dit artikel nog lust gevoelen om er heen te gaan.

Vanaf het station steekt men dwars het woud door, slaat dan rechts en vervolgens links af en dan ziet men den ingang van het terrein der hope, waarvan gedacht wordt, dat men slechts den drempel heeft te overschrijden om handenvol goud te plukken.

Mijn introductiebrief verwees mij naar den heer Alfred Zeisler, den productie-leider van de film „Het meisje van Mallorca”, waarin ik als comparse zou optreden, tenminste indien men bij een figurant van optreden kan spreken. Mijn papieren werden heel

nauwkeurig onderzocht, vervolgens moest ik een soort bestelbriefje uitschrijven en daarna moest ik maar heelemaal rechtuit, naar de groote opname-hal loopen, waarvan men den portier (want van dat vak zijn er plenty) inmiddels verwittigd had.

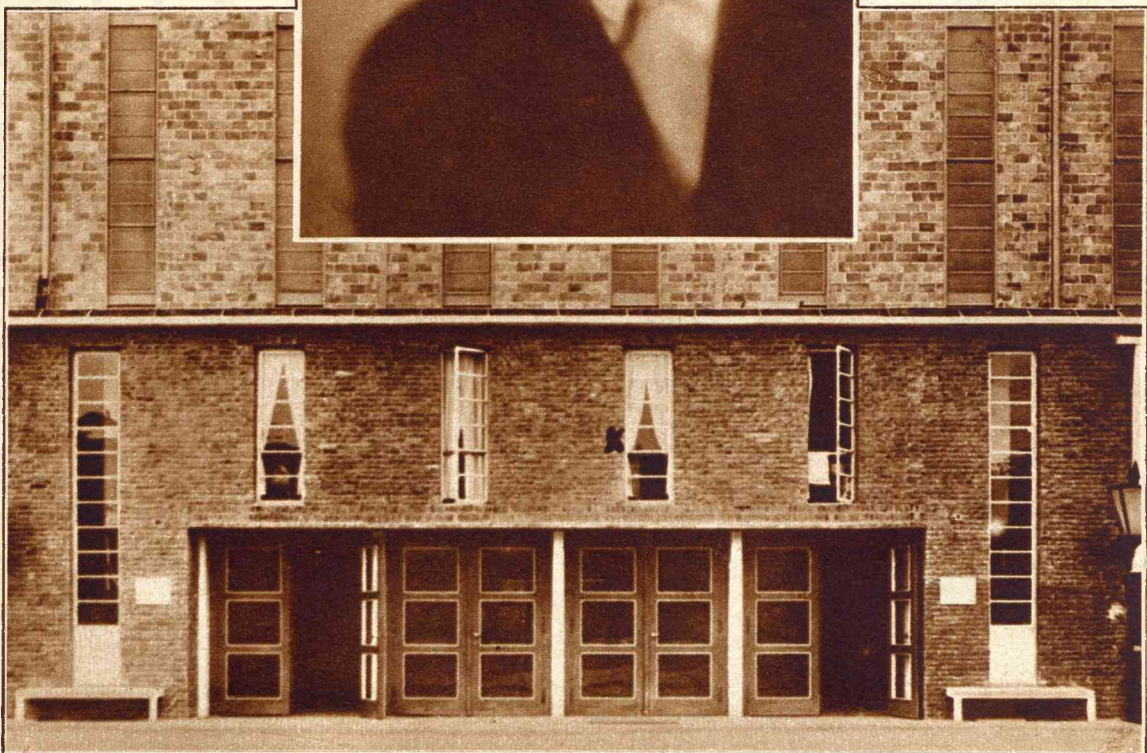
Ook deze mijnheer zit in een groote glazen kast welke het eigenlijke atelier van de groote voorhal scheidt. Toen ik het enorme atelier of studio binnentrad, kreeg ik al direct een gevoel of men mij in het cotje wou nemen. Werd er in zóó een chaos van planken, touw, lampen, lawaai-menschen en anderen rommel een film gemaakt waar men van genieten kon? Een zootje haveloos gekleede menschen in allerhande mesjokke costumes, die niet alleen vuil schenen, maar ook vuil waren, liepen af en aan, de een kauwend op een brok worst, een ander op chocolade en een derde op zijn nagels. De portier leidde me er doorheen en ging me gelukkig voor naar een plaats waar het meeste lawaai vandaan kwam. Eerst dacht ik dat men daar „mot” had, maar later bleek me dat er juist een opname gemaakt werd van de hoofdpersonen.

Het eerste werd ik voorgesteld aan den productie-leider den heer Alfred Zeisler, als zijnde de hoogste uitvoerende macht bij de vervaardiging van een film.

Hij verwelkomde mij heel correct doch ik kon het hem aanzien, dat hij trachtte bij zichzelf uit te maken wat ik voor een snoeshaan zijn zou. Vervolgens werd ik geleid naar den opname-leider, den man die ervoor te zorgen heeft dat opnamen goed verlopen kunnen en die geen oogenblik het boek met de op te nemen scènes uit zijn handen legt. Hij was een klein beweeglijk en pittig kereltje en luisterde naar den welluidenden naam van Herr-Ohme. Evenals de andere leiders kon hij uitstekend schreeuwen, want dat had ik allang bemerkt, dat men geen regisseur, opname-leider of operator

kan zijn, wanneer men niet kan bulderen. Hij was uitermate vriendelijk en zeide aan zijn begeleider, den hulp-regisseur den heer Brown, die de voorstellingsplechtigheid aan mij had voltrokken, dat hij zorgen moest dat ik een costuum kreeg, om in het kader van figuranten te worden op-

De productie-leider, de heer Alfred Zeisler, die met den regisseur de touwtjes van de geheele film in handen heeft. Bovendien berust de geheele financiële verantwoording van een film bij den productie-leider.

De ingang van de groote opnamehal. Met een x is de kleedkamer van Jenny Jugo aangeduid.

genomen. Op gevaar af, dat er enkele van mijn ledematen welke mij zeer dierbaar zijn, aan spijkers, latten of touwen bleven hangen, aanvaardde ik den tocht naar den garderobier of beter gezegd, den costume-uitdeeler. Dit was 'n zeer vriendelijk mensch met een lange witte jas. Hij liet mij kiezen uit verschillende costuums, de mooiste waren al weg, vertelde hij, maar hij had nog wel wat. Ik kreeg een bundeltje goed, wat het was kon ik nog niet zien, maar in ieder geval was er een soort Hongaarsche herdersbontjas bij. Ik werd in een kleedkamer gedirigeerd en moest die spulletjes maar aantrekken. Ik bekeek ze eerst op m'n gemak om te weten te komen wat het was en waar zich de ingangen van buis en broek bevonden. Het eerste was van fluweel met epauletten van een oud-Hollandschen horenblazer of zooiets en de broek was van dezelfde stof, en reikte tot even

Jenny Jugo in haar rol als smokkelaarsbruid.

Hoe een straat gebouwd wordt op de Ufa-terreinen. Hout, linnen en cement. Wat men ziet, zijn niet anders dan wanden.

over mijn knieën. De kousen waren van een grijze kleur met ribbeltjes en toen ik mijn beeldschoone kuit en daarin had weggedoken, gelek mijn onderstel veel op die bekende dikke dubbeltjesleverworsten. Vervolgens nog een bont om mijn nek en schouder van een foutieve angora-kat. Toen ik me zelf zoo had opgedoft en me nog even overtuigd had dat ik niet mijn broek voor een buis had aangezien en omgekeerd, stapte ik naar den friseur om mijn gezicht „filmfähig" te laten maken.

Hier waren ook spiegels waarin ik mezelf kon bekijken maar veel bijzonders was het niet wat ik te zien kreeg. Ik leek veel op een kruising van Julius Caesar en een Urkschen visscher en ik kon aan de gezichten der kappers zien, dat zij dachten: „Die vent is niet goed snik". Hoe het zij, snik of niet, zij behandelden mijn gelaat en lieten me na een kwartiertje vrij om mij beneden in het atelier te vertoonen. Ik was finaal onherkenbaar en daar men tot overmaat van ramp midden in mijn gezicht een bosje haar geplant had, dat in de stellige verbeelding verkeerde een snor te zijn was ik een absoluut compleet haveloos sujet.

Zoo arriveerde ik beneden en zoo ging ik na tien minuten weer naar boven met een ander costume. Iedereen grijnsde me aan en velen voelden direct naar de plaats waar ze hun portemonnaie bewaar-

den. Dat ik weer retour moest vond zijn oorzaak in het feit dat men uit Spanje een Spaanschen tooneelspeler had meegenomen om de Spaansche gebruiken zuiver weer te geven. Toen hij mij zag rondtinnen, nam hij me mee naar den garderobier en vroeg in gebroken Duitsch, of die soms gek was.

Deze deed zijn best het tegendeel te beweren, maar het verwijt, dat iemand in een warm land toch geen pels draagt deed hem berusten in de qualificatie. Toen mocht ik weer kiezen tusschen een pyama en een kleinen jongen. Om in pyama voor de oogen der lezeressen te verschijnen vond ik niet comme il faut en dus koos ik mede omdat ik nogal lang ben een kleinen jongen. Een shirt met décolté, een kort sportbroekje en lange zwarte kousen (nu zonder ribbeltjes) was de uitrusting welke me weer naar mijn kleedkamertje vergezelde.

Mijn snor liet ik amputeeren en zoo daalde ik weer naar beneden, zonder argwaan voor portemonnaies op te wekken. Dit zou het costume zijn waarmede ik voor het eerst en naar ik hoop ook voor het laatst van mijn leven in de film zou optreden.

Voordat ik echter verder ga moet ik nog een kleine gebeurtenis vertellen, die ik had in mijn Urkscheacaesar-costuum.

Toen ik n.l. naar een opname van de hoofdpersonen stond te kijken, kwam mijn vriend, de heer Ohme, met stentorstem bericht geven dat alle comparsen in de garderobe moesten verdwijnen tot nader order. Toen hij dit tot twee keer toe op den meest liefkoozenden toon had uitgebruld, wilde ik hem permissie vragen bescheidenlijk achteraf te mogen kijken hoe dat ging. Hij liet me echter niet uitspreken en brulde drie akkoorden hooger dan eerst, in de garderobe te verdwijnen. Ik liet me echter niet van mijn stuk brengen en voleinde mijn vraag. Tien akkoorden hooger brulde hij of ik hem niet verstaan had en dat als ik niet gauw ging, ik op kon... enz. Ophoepelen of er niet bij zijn bleef voor mij gelijk, dus nog eens gevraagd en toen had ik mijn congé te pakken; „r'aus," donderde hij, „r'aus," maar nu kwam de hulpregisseur erbij en fluisterde hem in het oor dat ik speciaal uit Amsterdam gekomen was om een en ander te zien. „Ach, mijn beste Her Vierhout, wat zie je er uit. Ik had je heelemaal niet herkend. Maar nou hoor je gelijk eens hoe het gaat als een comparse onwillig is. Hahaha," en hij had de grootste pret om die mop. Ik was weer in genade aangenomen en zag met belangstelling uit naar den volgenden keer dat ik eruit gegooid zou worden, want ik was er vast van overtuigd nog menige stommitieit of overtreding te begaan, zonder van mijn zonde bewust te zijn.

Links op de foto de regisseur Hans Behrent die de leiding heeft van de regie, wat in het bijzonder bij een film een zenuwslopend beroep is. Hij doet iedere scène voor om duidelijk te maken wat hij bedoelt. Rechts de tweede hoofdpersoon Clifford Mc Laglen, een joviale Engelsche ster, en in het midden de tegenspeler van Jenny Jugo, de Italiaan Enrico Benfer.

In mijn nieuw schooljongenstoilet zette ik praktisch mijn eerste schreden in de film en daarmee in de zooveel benijde en toch allesbehalve benijdenswaardige wereld van de comparserie. Niemand die nooit vertoefd heeft temidden der figuranten, weet wat een strijd daar gestreden wordt, wat een illusies en wat een verwachtingen en ook ellende en moedeloosheid gesteld worden of aanwezig zijn.

Men heeft geen flauw begrip van den grooten struggle for life.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Het kostte hem weinig moeite om den eigenaar aan het praten te krijgen over de aanstaande trouwplechtigheid van prins Joachim van Latavia.

„Ze zeggen, dat ze zoo mooi is als een madonna en dat haar vader zoo rijk is, dat hij alle dagen van gouden borden eet. Ze zijn afgestapt in Hotel de Paris in de Koningstraat. . . . De kamers, die zij daar tot hun beschikking hebben, zijn in achtenveertig uur tijds geheel opnieuw ingericht, door speciaal daarvoor per vliegtuig uit Parijs overgekomen werklui. . . . Drie dagen blijven ze hier en dan doet de bruid haar officiële intocht in Latavia. . . . Het geeft weer eens wat leven in de brouwerij,” voegde hij er peinzend aan toe, „sedert den oorlog is het anders nogal slapjes geweest in zaken.”

Toen hij dit alles wist, ging Standing eerst dineeren en daarna, omstreeks negen uur, richtte hij zijn schreden naar het „Hotel de Paris”. . . . een groot modern gebouw, dat nogal zonderling aandeed temidden van de eeuwenoude huizen, waardoor het omringd was. Toen hij op het gebouw toetrad, lichtig en onverschillig, alsof geen bijzonder belang hem daartoe dreef, trad er een man met een donker uiterlijk en met een hoogen hoed op het hoofd op hem toe en versperde hem den weg.

„Wat komt u hier doen, mijnheer?”

Standing vermoedde dadelijk, dat de man van de politie was, waarschijnlijk een der detectives, die voor de veiligheid van de koninklijke bruid moesten waken.

„Ik wilde in het hotel eenige informaties nemen. Het hotel, waar ik op het oogenblik ben, bevalt me niet erg en nu wilde ik naar hier verhuizen, als tenminste de prijs hier redelijk is.”

„U zult de prijzen hier zeer onredelijk vinden,” antwoordde de ander, de schouders ophalend. „Onoverkomelijk. . . . De aanstaande prinses van Latavia logeert hier.”

Standing begreep, dat dit een beleefde manier was, om hem te zeggen, dat hij niet verder behoefde te gaan. Het was natuurlijk nutteloos om met den man te gaan redetwisten, en niet alleen nutteloos, maar zelfs dom.

„Dank u wel voor uw inlichtingen. Dan zal ik maar niet eens binnengaan.”

Zijn hoed afnemend voor den man, die zijn groot beantwoordde, liep hij langzaam langs het hotel en toen hij de laan inkeek, die langs een der zijgevels liep, zag hij, dat zich aan den achterkant een groot terrein bevond, dat klaarblijkelijk ook nog tot het hotel behoorde. Hij zou zeker de laan ingelopen zijn, wanneer hij er niet een aantal politie-agenten had zien staan, blijkbaar met de bewaking van het hotel belast.

Nu het dus niet mogelijk was, het hotel van den voorkant te bereiken, besloot hij te zien, of het niet mogelijk was, er aan den achterkant binnen te komen. Omlopend kwam hij ten slotte aan een hoogen muur, die het terrein van het hotel afsloot. Een schildwacht, met de bajonet op het geweer, liep er heen en weer. Een oogenblik wanhoopte Standing, of hij wel ooit Cicely zou kunnen bereiken, maar toen merkte hij twee dingen op. In de eerste plaats zag hij, aan het einde van den muur, een ouden boom, waarvan de laagste takken over den muur heen over het erf van het hotel hingen, en in de tweede plaats zag hij, dat de schildwacht, niettegenstaande zijn bajonet, rookte.

Deze twee ontdekkingen wezen hem den weg aan, hoe hij moest handelen. Als hij in dien boom kon klimmen, zou het de eenvoudigste zaak ter wereld zijn, zich langs een der laag hangende takken op het erf te laten zakken; en, daar de schildwacht zijn plicht blijkbaar nogal luchthartig opnam, leek het hem niet onmogelijk, zonder opgemerkt te worden, in den boom te klimmen.

Het begon al donkerder te worden en, postvatend in de schaduw van een naburig huis, wachtte hij een gelegenheid af. Op een gegeven oogenblik, toen de schildwacht aan het andere einde van den muur was gekomen, bleef hij staan, keek een paar

malen om zich heen, als om zich te overtuigen, dat alles veilig was, haalde een nieuwe sigaret uit zijn zak en stak die aan aan het eindje van de bijna opgerookte. Nu of nooit, dacht Standing, en zonder leven te maken liep hij hard op den boom toe, sprong en slaagde er in een der takken te grijpen, waaraan hij zich optrok. Op den tak staande keek hij naar beneden. Volkomen onbewust van wat er achter hem gebeurde, stond de schildwacht te genieten van zijn verboden sigaretje. Een oogenblik later was Standing langs den tak gekropen en had hij zich aan den anderen kant van den muur op den grond laten zakken.

Fanny Flapuit zegt:

Een huis mag dan al niet compleet zijn, zonder een man, een keuken is het zeker!

In de duisternis kon hij vaag onderscheiden, dat hij zich bevond in een mooi aangelegden tuin, met een groot grasveld met bloemperken in het midden en heesters langs de paden ter weerszijden. Terwijl hij de situatie in zich opnam, schrikte hij geweldig, doordat iemand vlak naast hem zei:

„Wel jong, wa' wilde jij hier?”

Het was iets zoo onverwachts, hier, in het hartje van Europa, het dialect uit het Noorden van Engeland te hooren, dat Standing een oogenblik van zijn stuk gebracht werd. Naast hem stond een meisje met roode wangen en met een mutsje op en een schortje voor, dat hem een beetje verdacht aankeek. Onmiddellijk kwam Standing Kilbolton, dat hij vier dagen geleden had verlaten, voor den geest. Dat was de plaats, waar hij het laatst dit dialect gehoord had.

„Dat wil ik je misschien wel vertellen, als je me eerst zegt, uit welk deel van Yorkshire je komt.”

„Hoe wee-de-gij, dat ik van Yorkshire kom?” vroeg het meisje dadelijk.

„Dat denk ik zoo maar, jongedame,” antwoordde Standing, „en ik zou wel durven wedden, dat ik ook wel weet uit welke plaats je komt. . . . al ben ik daar ook niet zoo heel zeker van. Is het misschien Kilbolton?”

Tot zijn voldoening zag hij, aan de blijde uitdrukking, die op haar gelaat kwam, dat hij juist geraden had.

„Maar mijnheer, wie heeft u dat verteld? Ik ben hier gekomen met juffrouw Vane, die met prins Joachim van Latavia gaat trouwen.”

„Bof ik even!” zei Standing op gedempten toon, „juist degene, die ik noodig heb. Het is van het hoogste belang, dat ik uw meesteres een oogenblikje spreek.”

Het meisje schudde het hoofd.

„Dat zal niet gaan jong. Die arme juffrouw wordt bewaakt, alsof ze een gevangene is. Ik word er naar van, het te moeten aanzien en ik ben juist even hier gekomen, om er een oogenblikje uit te zijn. Als ik daardoor de juffrouw niet in den steek moest laten, dan ging ik beslist weer dadelijk naar Kilbolton terug.”

Standing legde zijn hand op den schouder van het meisje.

„Uit wat je me daar zegt, maak ik op, dat je er niet erg mee ingenomen bent, dat de juffrouw met den prins trouwt?”

„Dat he-de goed geraden. . . . ik vind het afschuwelijk. Ze wordt al ziek, als ze hem maar ziet. Waarom kon die mijnheer niet wachten, tot de ware Jacob kwam, met wien ze gelukkig had kunnen worden?”

Standing voelde zich meer en meer opgewonden. Daar gaf de Voorzienigheid hem in dit eenvoudige meisje uit Yorkshire de bondgenoot, die hij zoo hoog noodig had.

„Ik ben het volkomen met je eens. En luister nu eens: er is een kleine kans, dat het huwelijk niet doorgaat. Het is niet meer dan een kans, begrijp dat wel. . . . en zoo'n kleine kans, dat ze wel heelmaal verkeken zal zijn, als het me niet lukt, nog vanavond juffrouw Vane even te spreken. Zou je niet even aan de juffrouw willen gaan zeggen, dat mijnheer Standing hier is en haar graag zou willen spreken? De juffrouw kent mij wel.”

Het was niet in het minst twijfelachtig, of het meisje was volkomen bereid hem te helpen, maar de moeilijkheden schenen onoverkomelijk. Er waren al een aantal Lataviaansche dames gekomen, die als hofdames waren toegevoegd aan haar toekomstige prinses en Standing begreep uit wat het meisje zei, dat ze Cicely geen oogenblik alleen lieten.

„De arme juffrouw heeft zich in haar slaapkamer opgesloten, om maar van ze af te zijn. Je wordt er misselijk van om te zien, hoe die vrouwen zich gedragen. . . . als maar buigen als knipmessen. . . . precies duveltjes in een doosje.”

Standing dacht na.

„Luister nu eens goed,” zei hij ten slotte, „ik móet juffrouw Vane in elk geval spreken, het gaat hoe het gaat. Zou je haar niet kunnen zeggen, dat ik hier ben en dan met haar van kleeren verwisselen. . . . je bent zoowat van dezelfde grootte als de juffrouw.”

„Allemlukkie, da's een idee mijnheer,” riep het meisje verheugd uit. „Ik zal het haar in elk geval zeggen, en als zij het er mee eens is, dan zal ze misschien wel doen zooals u zegt. Standing was de naam, nietwaar mijnheer?”

„Ja, Richard Standing.”

Standing bleef in koortsachtige opwinding in de schaduw van een boom staan wachten. Het scheen hem al een eeuwigheid, sedert het meisje was weggegaan en juist begon hij alle hoop op te geven, toen hij lichte voetstappen op het pad hoorde. Zijn gevoel zei hem, dat het Cicely was, nog voor hij haar gezien had en zoo zeker was hij daarvan, dat hij een paar passen opzij deed, waardoor hij in het volle maanlicht kwam te staan. Zij kwam op hem toe in de kleeren van het meisje en met een doek om den hals, die haar gezicht half bedekte. „Cicely!” riep hij uit.

Met uitgestrekte handen liep hij op haar toe en toen zijn vingers de hare aanraakten, voelde hij hoe ijskoud ze waren.

„O, mijnheer Standing, wat komt u hier doen? U had niet moeten komen.”

No. 4

„Ik ben je hier gevolgd, lieve, om je te helpen, als het me mogelijk is. Ik wilde je laten weten, dat het niet heeltemaal onmogelijk is, dat ik je vader een teleurstelling bereid en die heele trouwgeschiedenis van de baan gooi.“

Zij beefde en hij trok haar dichter naar zich toe. Het was de eerste maal, dat hij haar in zijn armen had en dat scheen hem plotseling een gevoel van kracht en zelfvertrouwen te geven.

„Je hebt gezegd, dat we vrienden waren, niet-waar, Cicely? ... Welnu, ik ben hier als je vriend. Ik ben je van Londen gevolgd. Het was niet mijn bedoeling te trachten je te spreken, maar toen ik je op straat zag, met zoo'n droevigen trek op je gelaat, toen moest ik wel...!“

Hij hoorde haar snikken... hij voelde haar lichaam schokken en zijn armen omklemden haar, als om haar te beschermen.

„Cicely, je moet je niet zoo ongelukkig gevoelen, ik verzeker je, dat ik dit huwelijk zal tegenhouden.“

„O, Dick, je bent lief en goed en dapper... je bent m'n trouwste vriend, maar je jaagt een hersenschim na! Ik kan er niet meer aan ontkomen... En ik ben ook niet hier bij je gekomen, om me door jou dingen te laten voorspiegelen, die toch niet verwezenlijkt kunnen worden... waarvoor jezelf te vleien met valsche hoop?... Ik kom je alleen maar zeggen, dat je dadelijk hier vandaan moet gaan... dat je in gevaar verkeert. We zijn hier niet in Yorkshire, en als ze je te pakken kregen...“

Zij huiverde.

„O, ik kan wel op mezelf passen, Cicely, heb daar maar geen zorg voor,“ antwoordde hij op overtuigenden toon.

„Maar je weet niet alles. De prins komt vanavond incognito hier.“

Nu was het Standing's beurt om verbaasd te wezen; hij dacht, dat prins Joachim veilig en wel in de hoofdstad van zijn rijkje zat.

„Maar Cicely, hij zal zich nu, zoo vlak voordat hij je officieel als zijn bruid in zijn hoofdstad denkt te ontvangen, niet in het openbaar hier vertoonen? Of is hij misschien dwaas genoeg, om zich te vermommen?“

„Precies. Hij is dol op romantiek... Je weet toch nog wel, hoe hij altijd ontmoetingen met mij arrangeerde op idyllische en romantische plekjes? Vanavond wil hij nog een graadje verder gaan... hij wil de rol spelen van Richard Leeuwenhart, die, vermomd als troebadoer, zijn liefste komt bezoeken... O, Dick, ik word nog ziek van dat alles. Er is aan dien man niets degelijks, behalve zijn haat.“

„Maar Cicely, hoe weet je, dat hij komt?“

„Dat heeft hij me geschreven. Hij wil, dat alles hier behoorlijk in scène gezet zal zijn voor zijn komst, en er zijn dan ook al allerlei maatregelen getroffen. Ook zijn de wachtposten verdubbeld... En, o Dick, als ze je hier snapt en je herkenden... Je moet niet vergeten, dat de prins je haat...“

„Toe Dick, ga nu dadelijk weg, toe.“

Zij legde haar beide slanke handen op zijn arm, als om hem te smeecken te ontsnappen, nu het nog tijd was. Maar Standing bewoog zich niet. Hij peinsde.

„Luister eens, Cicely, maak een einde aan al die nonsens en ga met mij mee. Er staat daar aan den anderen kant van den muur een schildwacht, die zijn taak nogal luchtigjes opneemt: met dien speel ik het wel klaar, zonder dat iemand er iets van merkt, en met een snellen auto zijn we in een minimum van tijd hier vandaan.“

Een droevig glimlachje gleed over haar gelaat.

„Maar beste Dick, ik geloof, dat je somtijds even dwaas bent als de prins. Zoodra als mijn ontsnapping bekend werd... en dat zou natuurlijk zijn op het oogenblik, dat de prins hier komt... zouden er naar alle kanten telegrammen gaan, en alle wegen worden afgezet. Met mij zou niets kunnen gebeuren, ze kunnen mij het leven toch niet ondraaglijker maken, dan het al is... maar jij, jij zou er zwaar voor moeten boeten.“

Er kwam een uitdrukking van wanhoop op zijn gelaat. Het was maar al te waar, wat zij zei... Dat plan was dus onuitvoerbaar. Niet dat hij bang was voor de gevaren, die hemzelf bedreigden, die telde hij niet... Het was alleen de overweging, dat een dergelijke wijze van handelen nooit met een goeden uitslag bekroond zou kunnen worden.

„Dick, ik moet nu gaan... ik durf het niet wagen, langer hier te blijven.“

Het was hem alsof hij gek werd. Alles vergetend, nam hij haar in zijn armen, drukte haar tegen zich aan en bedekte haar gelaat met kussen.

„Cicely... ik kan je niet laten gaan... ik kan het niet!“ riep hij hartstochtelijk uit. „O lieveling, ik heb je zoo lief... je mag niet meer van me weggaan!“

Een oogenblik klemde zij zich weenend aan hem vast, maar dadelijk daarop kwam zij weer tot bezinning en zachtjes maakte zij zich uit zijn omarming los.

„Vaarwel, Dick,“ zei ze, met gebroken stem.

Roddel

*Daar was er eens een juffrouw Roddel.
Die trouwde de laatste meentjes wist.
Die alle stiekeme schandaaltjes
Heel haarfin steeds had uitgevischt.
Zoodat ze van haat medemenschen
Een aardig boekje los kon doen.
Maar weet U, altijd in vertrouwen.
Want ze stond erg op d'r fatsoen!*

*Ze kon behoorlijk fantasieeren.
Maar was niet wat je noemt „astrant“,
En als er wat viel te beleven
Hield zij de touwtjes in de hand!
Dan dansten al de brave buurtjes
Als poppen in een poppenkast.
Maar juffrouw Roddel was verstandig.
Dus zij had weinig overlast!*

*Ze gnuilde achter haar gordijntjes.
Wanneer er wat te gnuilen viel.
Ze was van buitenaf bekeken
Een onbevengene, brave ziel.
„Och buuroroum, laat de menschen praten.
Er wordt van jou zoo veel gezegd.
En hoe ze daar nu toch aan komen,
Och mensch, wat is de wereld slecht!“*

*Ik zei nog gister tegen Janssen,
Wat is een praatje gaum verteld,
Maar om een ander te bekladden?
M'n liepe mensch, nog voor geen geld!
En daarom di, maar in vertrouwen,
Hebt U er ook al van gehoord?
Ze zeggen, dat dat kind van...
Vult U maar in, ik zeg geen woord.“*

*O krom getrokken juffrouw Roddel.
Wat maak jij and'ren 't leven zuur.
Je handelt in bedorpen waarheid,
Je hebt schandaaltjes zelfs te huur!
Onthoud dan dit, maar in vertrouwen.
Is je bestaan nog wel wat waard.
Want, juffrouw, zedelijk en maatschapp'lijk
Ben je allang failliet verklaard!“*

KROES.

Op dat droeve oogenblik kwam er plotseling een fantastisch denkbeeld bij Standing op. Haar bij den arm grijpend, zei hij: „Een oogenblik nog Cicely, ik moet je nog wat vragen. Hoe komt de prins hier?“

„Hij komt per auto tot aan de grens, laat daar zijn heele gevolg terugkeeren, behalve den graaf en gaat dan te voet den bergpas over en het bosch door. Er zijn langs den geheelen weg, honderd meter van elkaar, schildwachten geplaatst, die de instructie hebben meegekregen, dat ze zich verdekt moeten opstellen en zich niet mogen laten zien, tenzij in geval van nood.“

„En gaat hij langs denzelfden weg terug?“ vroeg Standing op steeds opgewondener toon.

„Ja, langs precies denzelfden weg.“

„Uitstekend!“ riep hij uit. „Dat is alles, wat ik weten wilde.“

Zij keek hem doordringend aan.

„Wat wil je doen, Dick?“ vroeg ze fluisterend.

„Je denkt er toch zeker niet aan...?“

Het scheen wel, dat zij raadde wat hij in den zin had, want plotseling greep zij met een gebaar van schrik zijn hand.

„Dick, daar mag je niet aan denken, dat zou krankzinnig zijn. Ik heb je toch gezegd, dat er op elke honderd meter een schildwacht staat. Je zou

onmiddellijk neergeschoten worden. Dick... en als jij gedood werd, dan...“

Tranen rolden over haar wangen.

„Ik zou het mijzelf nooit vergeven. Zoo'n offer ben ik niet waard...“ Toe, Dick, belooft me, op je woord van eer, dat je niet zal probeeren, dit krankzinnige plan uit te voeren.“

Zijn eenig antwoord was, dat hij haar met glinsterende lachende oogen aanzag.

„Toe, Dick, toe, belooft het me nu?“ smeekte zij wanhopig.

„Cicely, ik heb mijzelf gezworen, dat ik dit huwelijk op de een of andere wijze zou beletten. Je begrijpt m'n positie niet. Ik sta niet alleen tegenover de geheele macht en de wetten van Latavia; ik ben de vertegenwoordiger van een machtig persoon, die er zijn reden voor heeft, om prins Joachim dwars te zitten. Die persoon wil dit huwelijk beletten, omdat daardoor zijn plannen in de war gestuurd worden... O, lieveling, ik kan je niet meer vertellen maar je kan me gelooven, er zijn sterke machten aan het werk, om dit huwelijk te beletten. We beschikken over de noodige menschen en over voldoende geld, en voor we vele dagen verder zijn...“

Hij zag haar plotseling ineenkrimpen en onmiddellijk daarop legde zij haar vinger op de lippen. Een oogenblik bleven beiden als aan den grond genageld staan, scherp luisterend... naar zware voetstappen op het grintpad en naar een mooie tenorstem, die een Duitsch minneliedje zong.

„Dick, maak dat je weg komt,“ fluisterde zij verschrikt. „O, liefste, gauw, gauw, het is de prins!“

VIERDE HOOFDSTUK

Plotseling, als met tooverslag, voelde Cicely, wat Richard Standing voor haar was. Zij kenden elkaar nog maar zeer kort, dat was waar, vier malen slechts had zij hem gezien, maar niettemin wist zij het nu eensklaps met volkomen zekerheid, dat zij hem, al had zij hem ook vierduizend maal ontmoet, niet meer zou kunnen liefhebben, dan nu het geval was. Het was wonderlijk, maar het was waar... er was geen nader bewijs voor nodig. Zij had in zijn armen gelegen, zij voelde nog den gloed van zijn hartstochtelijke kussen, en de plotselinge nadering van het gevaar, dat zijn leven bedreigde, was voldoende om haar plotseling te doen beseffen, wat hij voor haar was.

De prins kwam zingende het tuinpad af. Zij was hevig verschrikt! Zij durfde niet spreken... zij kon hem alleen smeekend aanzien... Besepte hij het gevaar niet, waarin zij verkeerde? Of was het alleen een bewijs van zijn moed, dat hem dien blik deed beantwoorden met een glimlach, hem haar hand deed grijpen en aan zijn lippen brengen, en hem daarop zonder overmatige haast deed weggaan, om zich achter een laurierboschje te verschuilen?

Zij had geen tijd om zijn vraag te beantwoorden. Om te voorkomen, dat hij ontdekt werd, moest zij handelen... vlug handelen. Snel rukte zij het mutsje en het schortje af, dat haar uit Yorkshire meegenomen kamenier haar had gegeven, om het haar mogelijk te maken, uit het hotel te ontsnappen. Nog juist kon zij die achter een groepje struiken werpen, voor de prins bij een bocht van het pad zichtbaar werd.

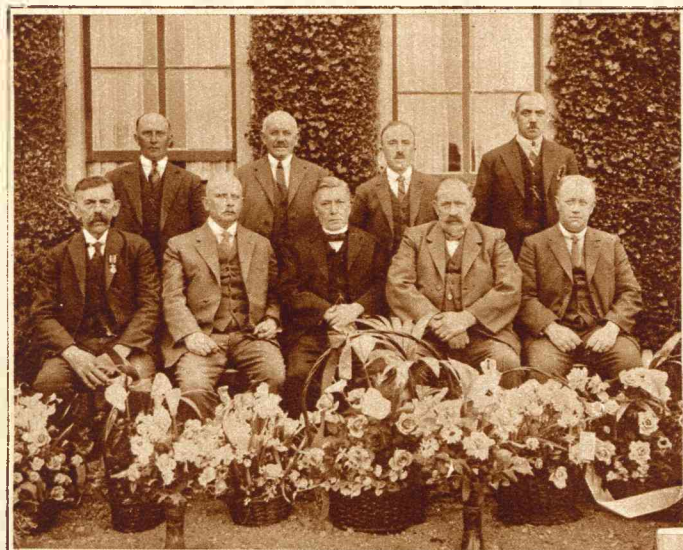
Op elk ander oogenblik zou Cicely's gevoel voor humor tot uiting zijn gekomen, maar nu was zij te bezorgd voor de veiligheid van den man, die zoo vlakbij verborgen zat, om meer te doen, dan opmerken welk een zonderling figuur de prins sloeg. Zoodra hij haar zag, was hij in een theatrale houding op een door de maan beschenen plekje van het pad blijven staan. Zij had hem al in heel wat verschillende costuums gezien... gewone burgerkleeren... de uniformen van verschillende Lataviaansche regimenten, en eens in het nationale costuum der boeren van zijn land, maar nog nooit, zooals hij nu was togetakeld. Om een rondtrekkenden troebadoer voor te stellen, had hij een van die slappe hoeden met fladderende breede randen opgezet, zooals die in het Parijsche Quartier Latin door de studenten worden gedragen, en, als daarbij passend, droeg hij een aan den hals open hemd met een Schillerkraag, een zwarte das met lang afhangende flapperende einden, een bombazijnen jasje, korte broek en lange sportkousen.

(Wordt voortgezet)

UIT DE PROVINCIE

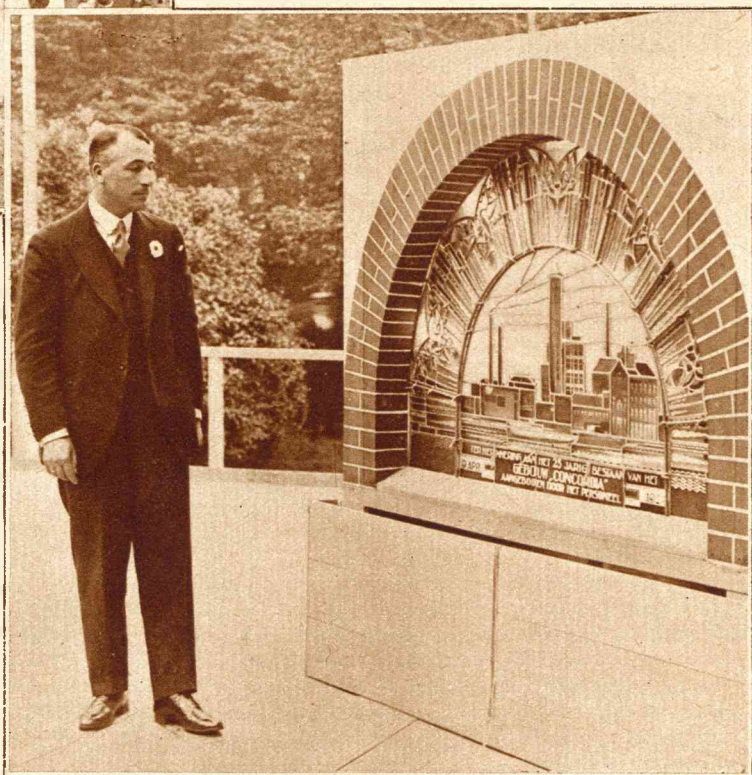

EEN GOUDEN HUWELIJKSFEEST — Het echtpaar H. Wolvetang—de Jong te Bussum, herdacht dezer dagen het feit dat het vóór 50 jaar in het huwelijk trad.

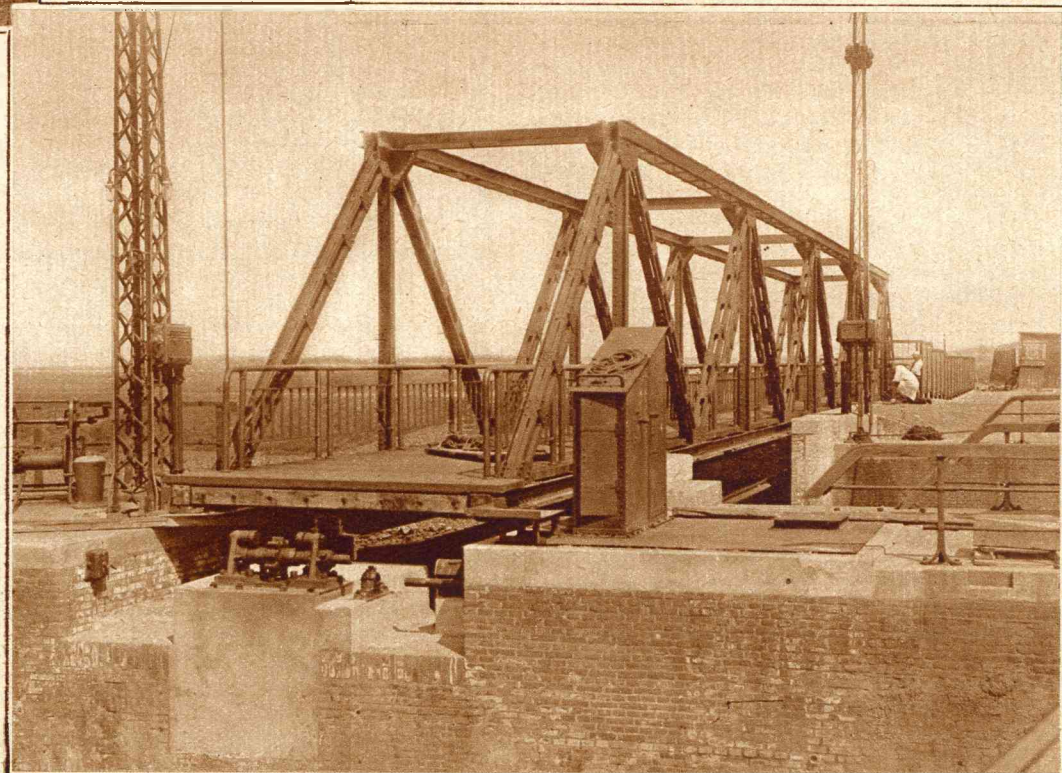

IN VELSEN — Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van het Concertgebouw Concordia van de Papierfabriek te Velsen zijn aldaar groote Kinderfeesten gehouden. Tot slot werden 600 ballons opgelaten, waarvan dit plaatje hierboven een beeld geeft.

Naar aanleiding van dit feest werd door het personeel een glas-in-loodraam aangeboden hetwelk geplaatst zal worden boven den ingang van het Concertgebouw. De Heer van Gelder, mede-directeur van de Papierfabriek en zoon van den stichter van het gebouw onthulde het raam. Beide ziet u hiernaast rechts afgebeeld.

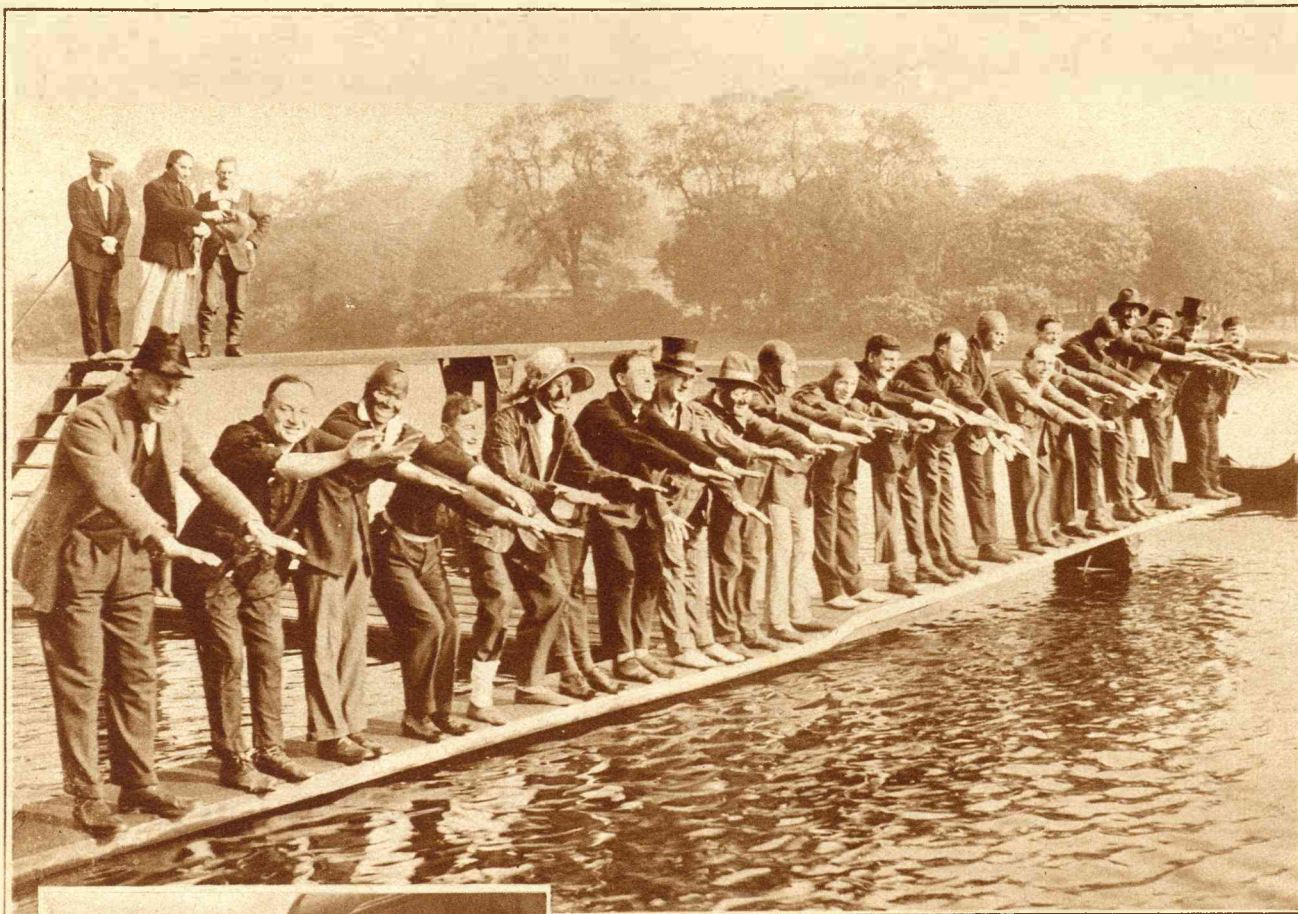

EEN 40-JARIG JUBILEUM — vierde Zaterdag j.l. het Ziekenfonds te Wormer. Een foto van het bestuur. Zittend van links naar rechts: P. Grandick, J. Ditmars, J. N. H. Schippers, J. van 't Hof, J. v. Kleef. Staande van links naar rechts: B. Rozemeijer, D. van Heun, F. Luttik, B. W. Heijne.

IN IJMUIDEN. — Doordat er waarschijnlijk een constructiefout heeft plaats gehad, wil de rolbrug bij de Oude Sluis te IJmuiden niet functionneeren, hetgeen natuurlijk zeer veel last veroorzaakt.

IN SANTPOORT. — Door de Organisatie van Gepensioneerde Spoorwegambtenaren is de villa „Roos en Beek” aangekocht, waar plaats zal zijn voor ongeveer 30 verpleegden.

EEN BAKKER DIE BEWEERT GRAAF TE ZIJN. Eenige maanden geleden overleed in Engeland de Graaf van Egmont. Hij werd opgevolgd door een ver familielid, dat in Canada sinds dertig jaar het illustere beroep van vee-fokker uitoefende. Thans beweert William James Perceval, een bakker, wonend te Hornsey (Londen) méér recht te hebben op de erfenis en den graven-titel, daar hij volgens zijn zeggen de zoon is van Augustus George Perceval, die op zijn beurt weer een zoon was van den zesden graaf. De raadsman van den aspirant-graaf meent dat zijn cliënt reeds in 1897 had moeten opvolgen. De zaak zal nu door de rechtbank worden uitgemaakt. Wij beelden hierboven een foto af van Augustus Perceval, een zoon van den bakker, die Burggraaf zal worden, wanneer zijn vader zijn eischen toegewezen krijgt.

EEN GEKOSTUMEERDE ZWEMWEDSTRIJD had er de vorige week plaats in de Serpentine welke het Londense Hyde Park doorstroomt. Het moment van den „start“.

OVER DE GRENZEN

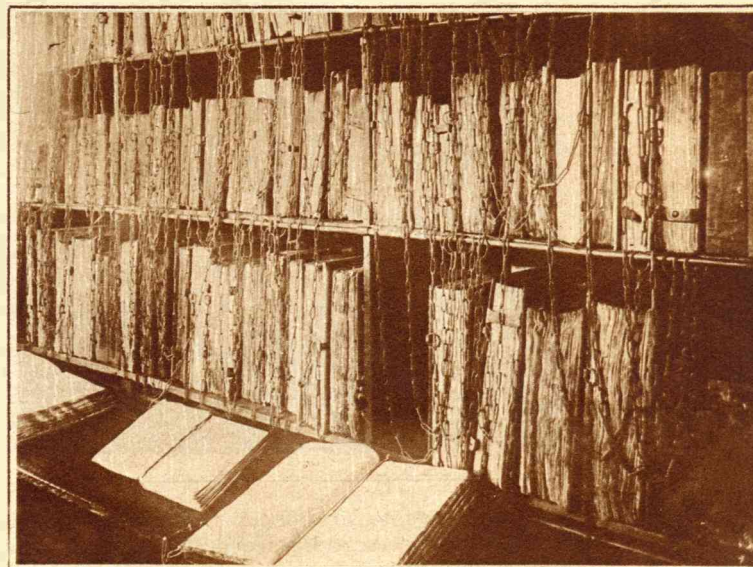
DE VERKIEZINGEN IN ENGELAND zullen binnenkort gehouden worden. Links: Miss Elisabeth Edwardes, candidate voor het district St. Pancras, verklaart eenigen spoorweglieden het intrinsieke van Lloyd George's politiek.

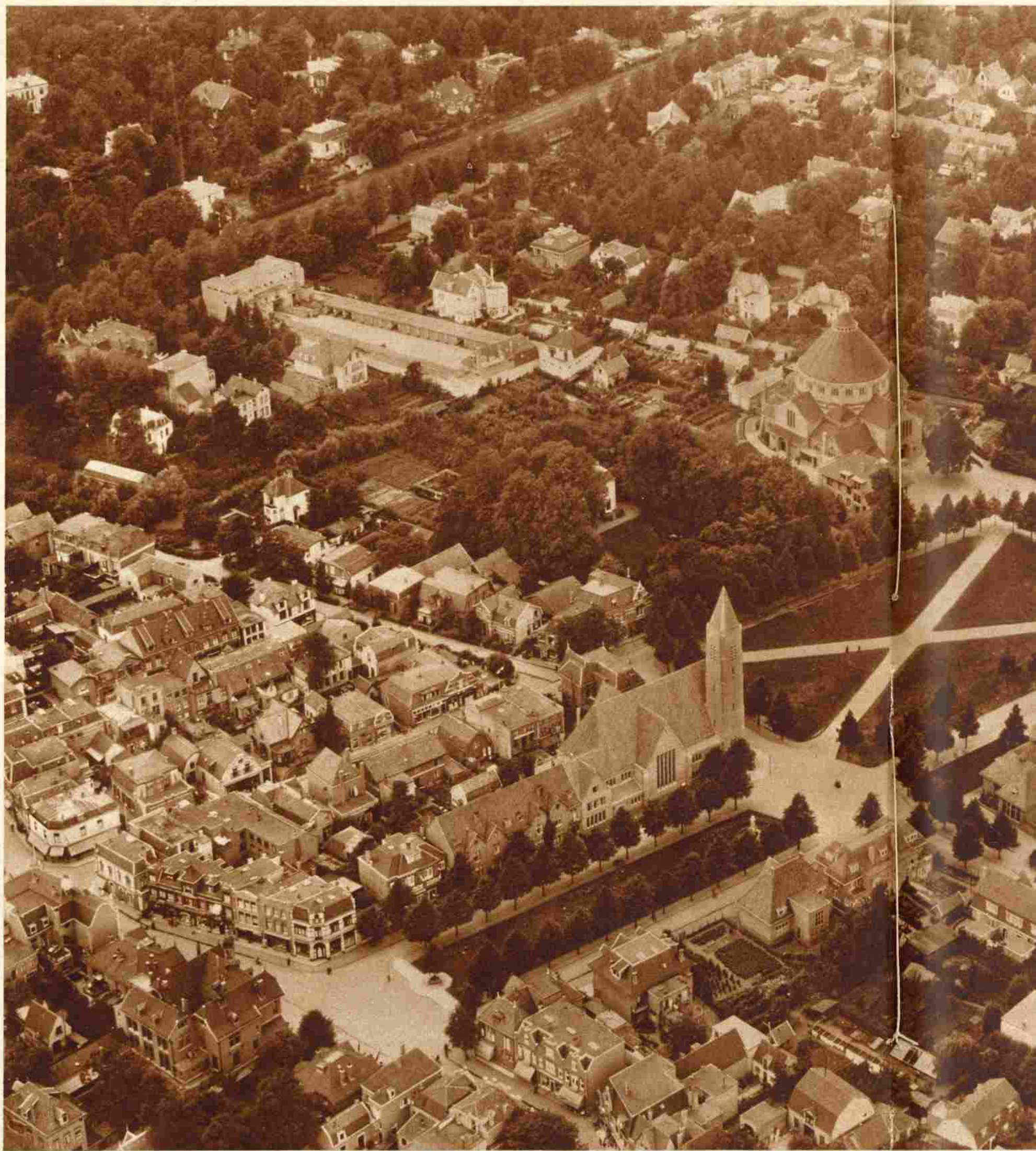
CHARMANTE TOESCHOUWSTERS TE LONGCHAMP, de vermaarde renplaats bij Parijs. Hoewel men daar gewoonlijk de laatste modecreaties bewonderen kan, bracht het verschijnen van dit Japansche artiesten-achtal in nationaal costume toch wel eenige sensatie.

ZWIJGENDE PREDIKERS TE LONDEN. Door de straten der Engelsche hoofdstad heet men dezer dagen een eigenaardigen stoet zien voorttrekken: een processie van zwijgende schriftuur-predikers die met doeken en borden hun geluidloze prediking beoefenden.

EEN BIBLIOTHEEK AAN KETTINGEN. In de oude, historische kathedraal van Hereford (Engeland) bevindt zich een beroemde boekerie, die waardevolle werken uit de Middeleeuwen bevat. Om diefstal te verhinderen, zijn de kostbaarste boeken aan kettingen vastgelegd.

Op deze riante foto, uit hooger sferen genomen, heeft men een prachtigen kijk op het schoongelezen dorp Bussum, „de parel van het Gooi” zooals het wel bezongen wordt. Op de bovenste helft ontwaart men de villa-wijken, het Prins Hendrikpark en een gedeelte van het

Bussum vanuit de lucht

uit de lucht gezien

Spiegel, terwijl aan den onderkant zich het eigenlijke dorp voordoet. In het midden ziet men de koepelvormige R.K. Kerk, meer omlaag het eveneens nog nieuwe Geref. bedehuis aan den Veerkamp gelegen, het groote grasveld waar de haven van Bussum op uitloopt.

VROUWENLEVEN

KINDERKLEERTJES

Is het niet allerliefst het hierbij gereproduceerd kindertoiletje? Het is lief in zijn eenvoud, lief om het kinderlijke ervan en bijzonder bekoorlijk om de harmonie van het geheel.

Dit simpele en juist daarom voor kinderen zoo geschikte toiletje werd ontworpen door *Deire Soeurs*. Het is uitgevoerd in lichtgroene zachte stof. Het eenvoudige borduurseltje van de jurk herhaalt zich op de driehoekige zakken van het manteltje, dat zich zoo geheel bij de jurk aanpast, er als 't ware een geheel mee vormt. Zelfs de bijpassende hoed heeft een zelfde driehoekig borduursel ter garnering.

Dit pakje bewijst weer eens met hoe eenvoudige middelen die bekoorlijke kleding te verkrijgen is, die we allen wenschen voor onze kinderen. We geven, in onze moederlijke ijdelheid, in onze zucht om de kleintjes toch maar zoo mooi mogelijk te maken,

geven een aangename ruimte en 'n zekere losheid aan het geheel.

Een zomerjurk met strooken is ook zeer geschikt voor onze kleine meiskens; vooral van gebloemde voile of mousseline. Nemen we een klein patroontje dan zullen zelfs onze kleine dribbels van een jaar of drie er in zoo'n jurkje snoezig uitzien.

Onze bakvischjes dragen al graag *deux-pièces*. Voor feestelijke gelegenheden echter is er wel nauwelijks iets meer flatterend voor een tenger nog onvolgroeid meisjesfiguurtje dan de zoogenaamde stijljurk — het gladde eenvoudige lijfje met den zeer wijden rok, van voren even over de knieën reikend van achteren wat lager. Zoo'n wijden rok, meer in klokvorm, kan ook worden verkregen door de stof in een cirkel te knippen. Daarvoor moet de stof echter ongeveer 1.40 M. breed zijn en van een soort die niet „uitlubbet“.

PAULA DEROSE.

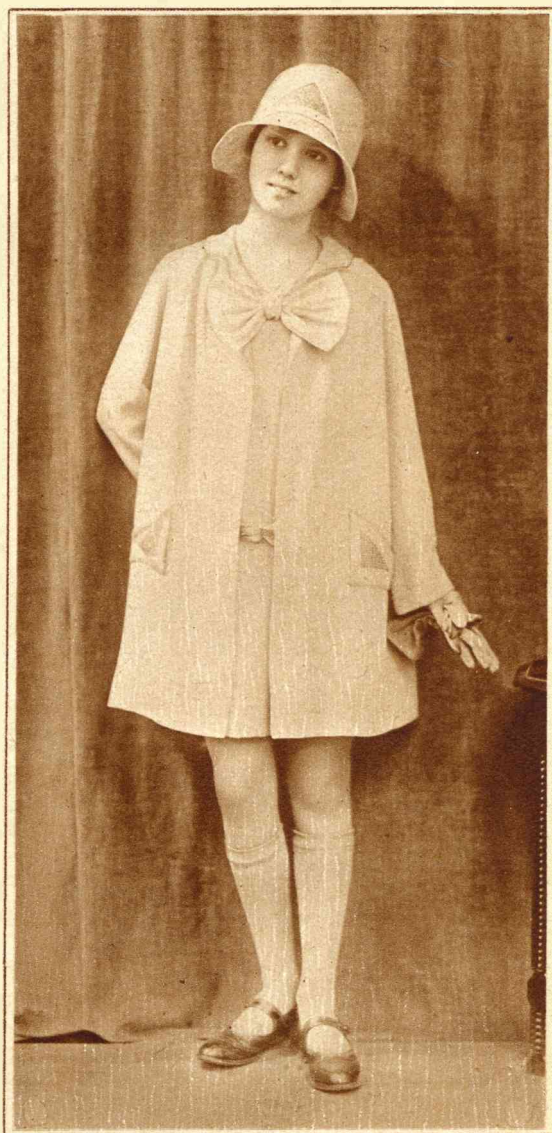

VOORJAARSHOEDEN

Vele nieuwe dopjes zijn berekend op naïeve krulletjes, welke van achter of wel op zijde onder den hoed uitkomen. Daar er slechts weinig vrouwen deze „modekrulletjes“ bezitten en toch graag „up to date“ willen zijn, is Mme. Le Monnier (een bekende Fransche modiste) op het idee gekomen om bij elk harer modellen, door een bekwaam kapper bijpassende krulletjes te laten vervaardigen, welke in de hoed genaaid worden en zoodoende ook de „krullooze elegante“ aan flateuze krulletjes helpt.

soms wel eens te veel van het goede. En toch zien kinderen er nooit liever uit dan in eenvoudige kleertjes, waarin ze zich gemakkelijk kunnen bewegen. Dat wil volstrekt niet zeggen, dat die kleertjes niet mogen worden opgesierd, doch de versiering moet eenvoudig blijven en logisch. Smockwerk om hier en daar de ruimte bijeen te houden, 'n siersteekje om de zoomen, wat kan het allerliefst staan, zelfs op de jurkjes van onze allerkleinsten en wat is er wel aardiger dan zulke werkjes uit te voeren!

Voor wat grootere meisjes kan een modelletje als het hierbij gaande nog op allerlei wijzen worden gevarieerd. Ook met lange mouwen en bij het kraagje passende manchetten zal deze jurk zeker bijzonder aardig staan. De plooitjes bij den schouder

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000 zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte. à f 0.55, kinderkleding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extratoegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder, of met lagere nummers, zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.70.

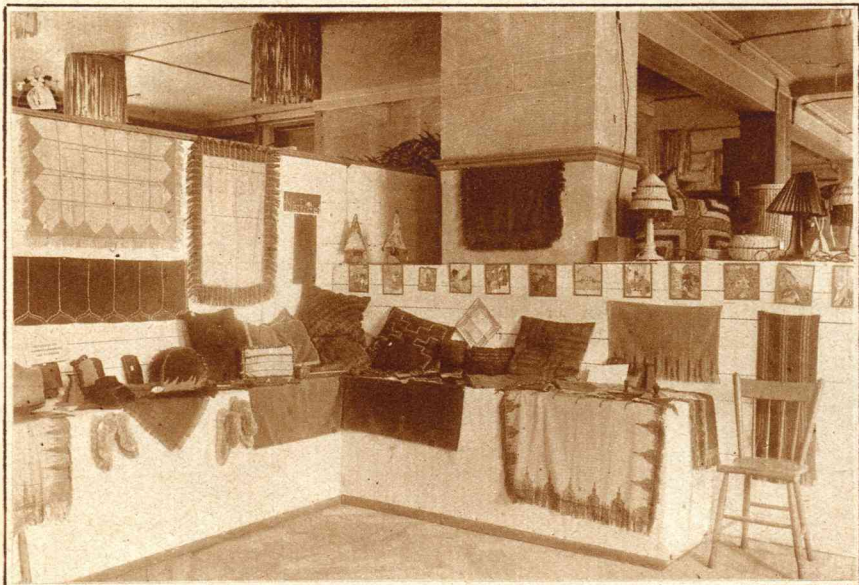
HET VEELVULDIG WASSCHEN VAN FIJN EN
TEER ONDERGOED SCHAADT NIET, MITS U
DIT DOET MET

LUX

MAAKT OOK EEN UITSTEKEND SHAMPOO.

Is het veilig
in water
't is veilig in Lux

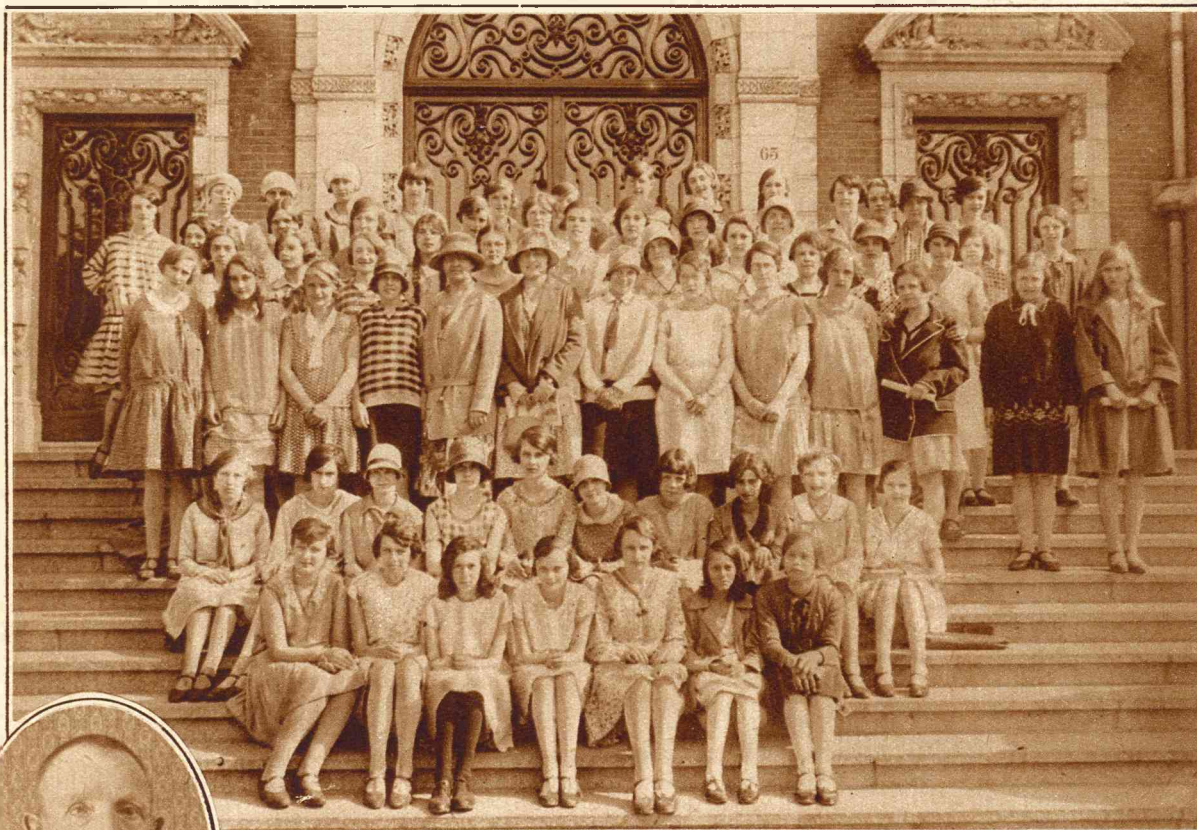

IN DE HOOFDSTAD

DE VEREENIGING ONS HUIS heeft 'n tentoonstelling georganiseerd in het voormalige gebouw van de Ned. Handels Mij. aan de Heerengracht 446, van producten door pupillen dezer Ver. vervaardigd. Er is 'n afdeling poppen en een afd. handwerken, alles 't werk der Ons Huis-kinderen en nog veel meer.

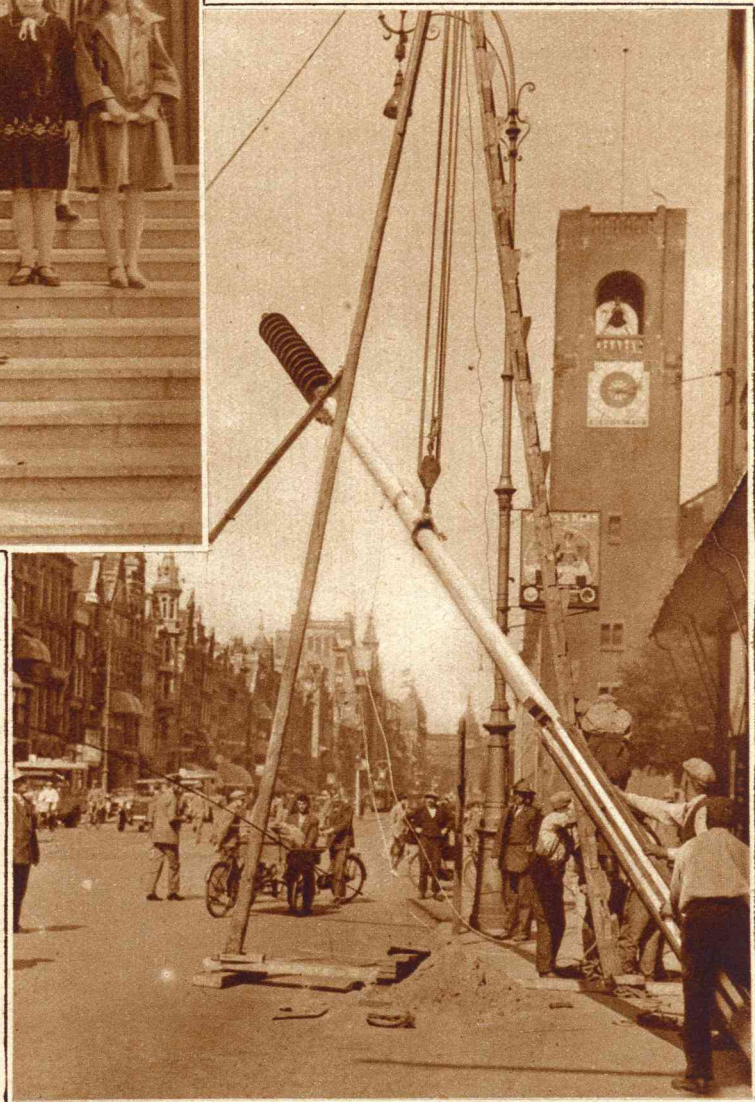

DE ECHTELINGEN JOUSTRA herdachten deze week het feit hunner 50-jarige Echtvereniging.

EEN GROEP MEISJES van de M.U.L.O. scholen aan het Molenpad te Amsterdam die Zaterdag j.l. onder leiding van Mej. A. Middelraad een concert gaven in het Koloniaal Instituut ten bate van „Liefdadigheid naar Vermogen”.

EEN 40-JARIG JUBILEUM als Chef-kraandrijver aan de Gem. Handelsinrichting alhier herdenkt op 1 juni de heer Stuy, wiens beeltenis we hiernaast plaatsen.

DE HULDIGING VAN H. M. DE KONINGIN-MOEDER — Voor dit glorieuze feit is men bezig het centrum der stad een feestelijk aanzien te geven. Zoo verrijzen er op het Damrak groote kleurige masten, welke plaatsing nog al wat werk vereischt.

Hiernaast: De Ver. tot bevordering van kleding en schoeisel aan minvermogene kinderen, had Zondag op den hoek van de Jodenbreestraat een stand, waar onder Kon. bewilliging, 'n radio-toestel voor dit goede doel verloot werd. Wie zal de gelukkige zijn?

Wie het onderste uit de kan wil hebben...

DOOR E. S. V. BOAS

Dora was nu al 'n week met haar ouders in de kleine, luxeuze badplaats gelogeed en had al heel wat kennissen gemaakt, onder wie twee aanbidders. Zij wist zelf niet wien zij 't meest mocht, den jovialen, eenigszins gezetten Grevers, die ondanks z'n neiging tot corpulentie zoo fijn tenniste en bovendien in ruime mate de beschikking scheen te hebben over het slijk der aarde, of den jongen Westland, die uitmuntte in de danskunst, doch, naar zij gehoord had, van een middelmatig inkomen moest rondkomen. Een keus zou haar zeer moeilijk vallen; aan Grevers was één zeer groot nadeel verbonden. Hij was bepaald een goede veertiger, en zij, Dora, pas twee en twintig. Daar-tegenover stond wel zijn geld, maar toen zij nauwkeurig luisterde naar de stem van haar hart, liet zij Westland als overwinnaar uit den strijd naar voren treden. Er was nog een factor, die daartoe had meegewerkt. Grevers was de twee laatste dagen wat onverschilliger tegenover haar geworden; hij was heel vriendelijk en aardig, maar Dora meende toch een gereserveerdheid op te merken, waarvan zij eerst niets bespeurd had.

Zij had goed gezien; Grevers legde inderdaad een zekere terughoudendheid tegenover haar aan den dag.

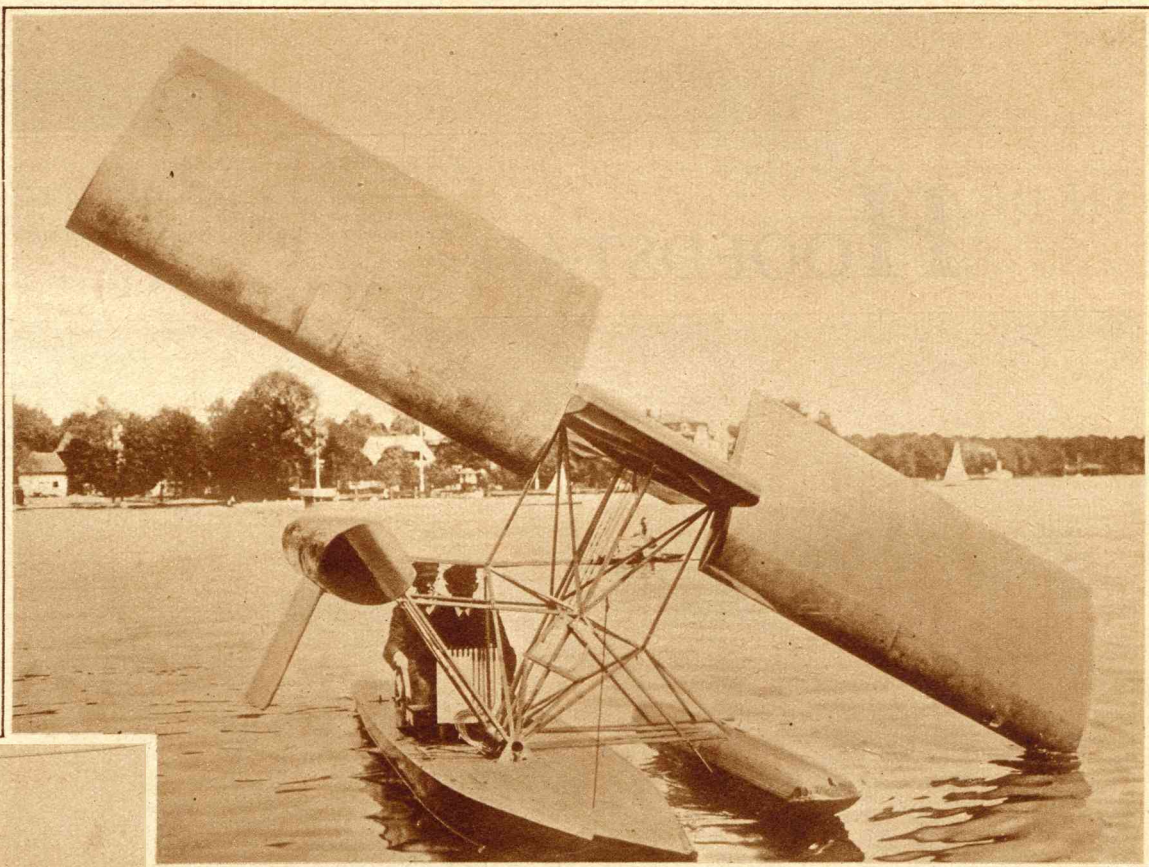
Dit was een gevolg van 't feit, dat Karel Hendricus Grevers, tot zijn vijf en veertigste jaar een verstokt vrijgezel, plotseling neiging had gekregen zich een levensgezellin te kiezen en de fout begaan had dezen wensch kenbaar te maken aan eenige getrouwde vrienden. Een vroolijk gelach en veel geplaag was 't gevolg van deze ontboezeming geweest, maar Grevers had zich hierdoor diep gekrenkt gevoeld. 't Kwam echter zijn eer te na dit te laten blijken en met veel bravuur had hij verzekerd binnen een half jaar verloofd te zullen zijn met een jong, mooi en lief meisje, liever onder dan boven de twintig.

Grevers was al vijf maanden op zoek, zonder iets van zijn gading te hebben gevonden, toen hij met Dora Daalman kennis maakte. Weliswaar scheen zij niet meer onder de twintig, maar zij voldeed toch aan de voorwaarden jong, mooi en lief.

Zekeren avond, 't was overdag drukkend warm

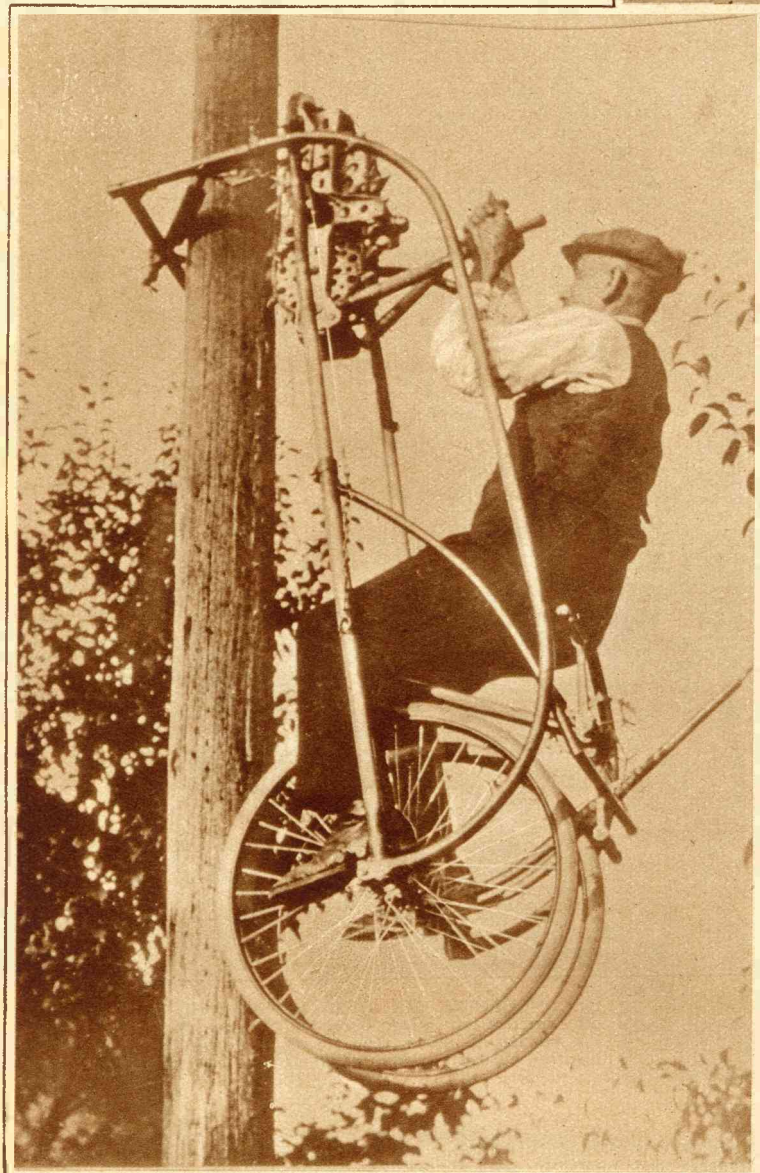
en twintigjarig huwelijksleven geleerd had alles wat zijn wederhelft zeide, te beamen.

Daar ging Grevers een licht op. Een Sherlock Holmes-geest werd over hem vaardig: Zus was een jongere zuster van Dora, 't troetelkind der ouders, die beiden zoo ingenomen waren, dat zij weer bij hen kon komen. Zeker bij vriendinnetjes gelogeed, waar zij door ziekte of zoo niet langer kon blijven. — En Karel Hendricus wist 't al vóór hij haar gezien had: Zus zou de zijne worden.

De snelste boot der wereld? Momenteel worden op een meer in de buurt van Berlijn proeven genomen met een motorboot, die in constructie met een vlieg-machine overeenkomt. Ze is toegerust met een geweldigen motor en de vleugels kunnen gerolijgd worden, wanneer de richting van den wind zulks vraagt.

Een zekere heer Koelt te Frankfort heeft een fiets uitgevonden waarmee men boomen kan beklimmen. Hiernaast ziet men hem zijn inventie in een telefoonpaal demonstreeren.

geweest, wandelde Grevers over 't terras van 't hotel toen hij daar de familie Daalman zag zitten. Mijnheer en mevrouw, die met welgevallen bemerkten hadden hoe hun Dora bij den rijken Grevers in den smaak viel (ze was het thuis royaal gewend, dus mocht 't na haar huwelijk niet minder hebben), noodden hem, zich bij hen te voegen en een kopje thee te drinken. Nauwelijks had Grevers plaats genomen of de gérant stapte op Dora's vader toe.

„Neemt u mij niet kwalijk, dat ik even stoor, maar zoo juist kregen wij een brief, waarin kamer 24 wegens ziekte wordt afgezegd. Die is dus disponibel.”

„O, prachtig; reserveert u die dan maar.”

„Hè,” zuchtte mevrouw verlicht, „ik ben blij, dat Zus hier kan komen nu ze niet bij de meisjes kan blijven.”

„Ja,” beaamde haar echtgenoot, die gedurende zijn vijf

't Liet hem dus onverschillig Dora steeds meer met Westman te zien; hij voelde geen jaloezie, ja... als 't Zus was... Hoe oud zou zij zijn? Zeventien? Achttien? Ouder toch niet, hoopte hij.

Drie dagen later kreeg Grevers, door de gang van 't hotel loopend, 'n hevige hartklopping. De oorzaak was een heftige gemoedsaandoening, teweeggebracht door een kamermeisje, dat met schoon linnengoed een der kamers binnentrad. 't Kamermeisje was niet de directe aanleiding tot de gemoedsaandoening, wel echter 't nummer van de kamer, waar zij binnen ging. 't Bed op no. 24 werd klaarblijkelijk opgemaakt; Zus zou dus vandaag komen. — Hoewel 't buiten stortregende, scheen voor Grevers de zon.

Een van de eerste gasten, welke dien middag in de eetzaal verschenen, was Grevers. Hij wilde 't genot smaken de familie Daalman met de jongste dochter te zien binnentreden. Lang werd zijn geduld niet op de proef gesteld; aan 't andere einde van den langen corridor, dien hij vanaf zijn tafeltje juist heelemaal kon afzien, zag hij de rijzige gestalte van Papa Daalman en naast hem... och, wat een lief slank figuurtje... kwam zij maar vlug dichterbij, zoodat hij haar gezichtje kon onderscheiden! Eindelijk, 't scheen hem een eeuwigheid, had de familie de eetzaal bereikt.

De matrozen van het oorlogsschip Victory, die deelnemen aan het Royal Tournament, verkorten den tijd met een spelletje kaart.

De viering van het 1000-jarig onafhankelijkheidsfeest in Bulgarije. Hiernaast: Koning Boris in gesprek met den Metropoliët.

„Allemachtig,” mompelde Grevers. Met open mond zat hij op zijn plaats, haast vergetend te groeten. Mijnheer Daalman stond even bij zijn tafeltje stil, „wat een weertje, wat een weertje” en maakte van de gelegenheid gebruik zijn schoon-zuster, juffrouw Groenweg, voor te stellen. „Die leelijke, oude tang,” dacht Grevers. „Die vrouwen tegenwoordig! Uit de verte ziet zij er uit als zestien en van dichtbij als tachtig! En ik, die dacht Zus te zien te krijgen!”

Onze brave Karel overdreef. Lina Groenweg, de jongste, ongetrouwde zuster van Dora's moeder, 't Benjamintje van den huize Groenweg, vanaf haar geboorte Zus genoemd en dien naam nog steeds met eere dragend, zag er uit als vijf en dertig en telde acht en veertig lenten. Gezien zijn gemoedstoestand was deze overdrijving hem echter niet kwalijk te nemen.

's Avonds deed Grevers al zijn best weer eens met de familie Daalman thee te kunnen drinken, want 't was hem nog steeds een raadsel waarom Zus zoo lang wegbleef. Inderdaad werd hem gevraagd de familie bij 't theedrinken gezelschap te houden en werd 't raadsel weldra opgelost door de vraag: „Zus, drink jij nog altijd thee zonder suiker?” door mevrouw Daalman tot haar zuster gericht.

„Da's voor de slanke lijn,” plaagde Dora's vader.

Daar zat Grevers nu. Op Dora, die intusschen naar de danszaal gegaan was, hoefde hij niet meer te rekenen; die had Westland en keek naar hem niet meer om. „Eigen schuld,” verweet hij zichzelf; „ik heb 't er naar gemaakt.”

Eenige dagen later bedacht hij, nog maar één maand den tijd te hebben; als hij dan niet verloofd bij zijn vrienden terugkwam, zou hij voor altijd geblameerd zijn. En hoewel Zus geenszins aan de gestelde eischen voldeed, voelde Grevers 't na den ondervonden tegenslag als een niet al te groot bezwaar als „zijn meisje” niet jong en niet mooi zou zijn. Hij ging aan 't peinzen en dacht aan Wouters.

die op zijn dertigste jaar getrouwd was met een vrouw van veertig, aan een vriend van den neef van de vrouw van Pelsert, die... 't duizelde hem, maar zijn besluit stond vast.

't Duurde niet zoo heel lang of hij maakte goede vorderingen, Zus werd met den dag toeschietelijker en scheen lang niet onverschillig voor zijn attenties. Tot een knap, donker uitzienend heer van vijf en dertig a veertig jaar zijn intrek in 't hotel nam. Dadelijk viel 't Grevers op, hoe deze zich bij de familie Daalman wist in te dringen en Zus 't hof maakte. Weer dacht hij aan Wouters en aan den vriend van den neef van de vrouw van Pelsert, maar nu met heel andere gevoelens; nu deed hem dit alle hoop op een goede kans opgeven. Zus was door de attenties van haar nieuwen aanbieder ten zeerste geïmagineerd; zij maakte wandelingen met hem en den armen Grevers schonk zij hoe langer hoe minder aandacht. 't Was dan ook wel streelend voor haar ijdelheid, dat een knappe, nog jonge man van adel als Jonkheer van Bunschoten tot Hovenare zooveel werk van haar maakte.

Grevers was woedend op zichzelf. Had hij nu maar Dora niet laten loopen! Dat had je er van als je niet tevreden bent met wat je krijgen kunt! Toen hij bovendien hoorde, dat de oude heer Daalman er warmpjes in zat, nam zijn woede nog toe. Niet, dat hij 't geld nodig had, maar welkom was 't toch altijd en de triomf tegenover

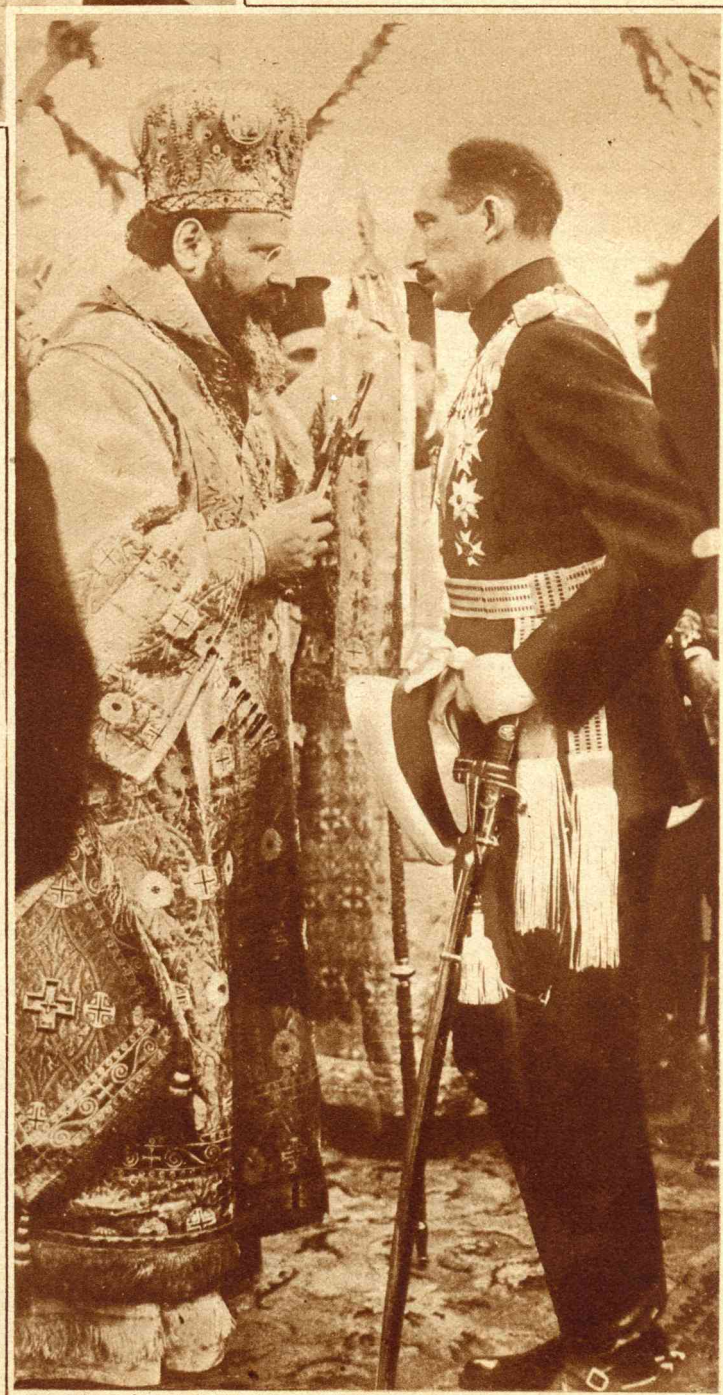
zijn vrienden zou nog grooter geweest zijn. Jong, mooi, lief en rijk op den koop toe!

Weldra nam Zus heelemaal geen notitie meer van hem; voortdurend was zij samen met van Bunschoten, en Grevers, woedend op Zus, den jonkheer en zichzelf, voelde veel lust om, al was 't ook een maand te vroeg, naar huis te gaan.

't Was op 'n Vrijdagavond, dat de portier van 't hotel Jonkheer van Bunschoten tot Hovenare kwam zeggen, dat twee heeren hem wenschten te spreken. Een teeder tête à tête met Zus werd hierdoor wreed verstoord. „'t Zullen een paar vrienden zijn; ik kom direct terug.” Blijkbaar hevig ontstemd over dit ongewenste intermezzo verliet van Bunschoten zijn aangebedene. Doch even later zag Zus haar jonkheer met zijn vrienden in een auto wegrijden — om hem nooit weer te zien.

Voor Zus was 't een zwaar verlies, maar de politie, die er eindelijk in geslaagd was, de hand te leggen op een lang gezocht oplichter, had een goede vangst gedaan.

Grevers, niet tevreden met Dora, was zoowel haar als Zus kwijt; Zus, niet tevreden met Grevers, verteederd door de allercharmantste manieren van van Bunschoten tot Hovenare, was Grevers en haar jonkheer kwijt. Dan was zij drie honderd gulden armer, welke zij 's middags even aan den jonkheer geleend had, omdat hij zijn portefeuille in 't hotel had laten liggen.

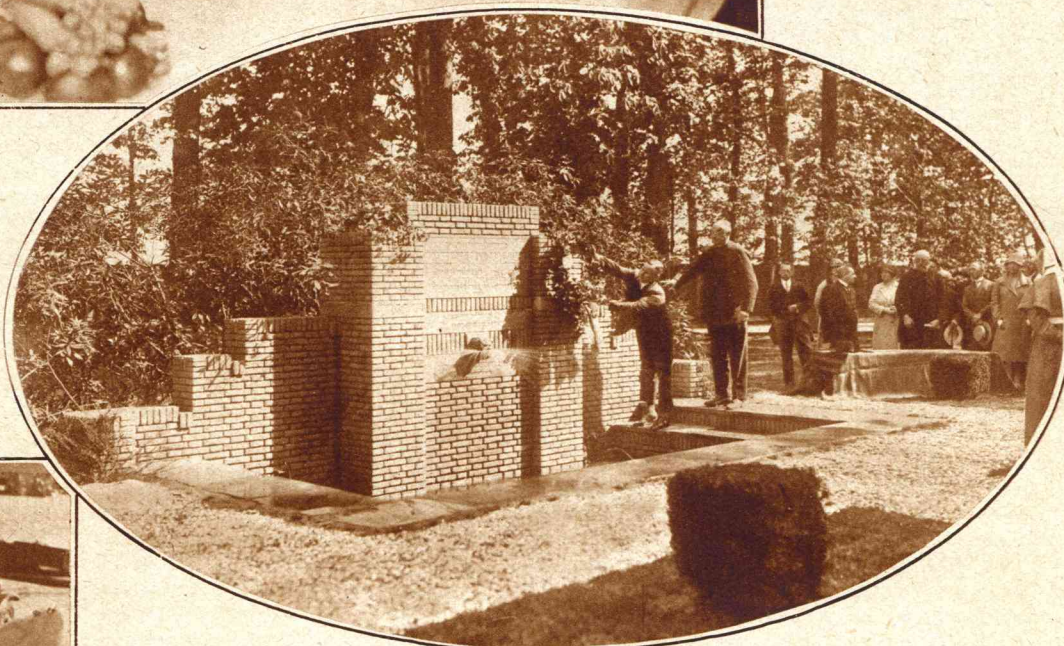

„Miss Amsterdam” bestaat nu ook al en wel in de persoon van Mej. Symons die Zaterdagmiddag als de Amsterdamsche schoonheidskoningin werd uitgeroepen in het Lloyd-Hotel, aldaar.

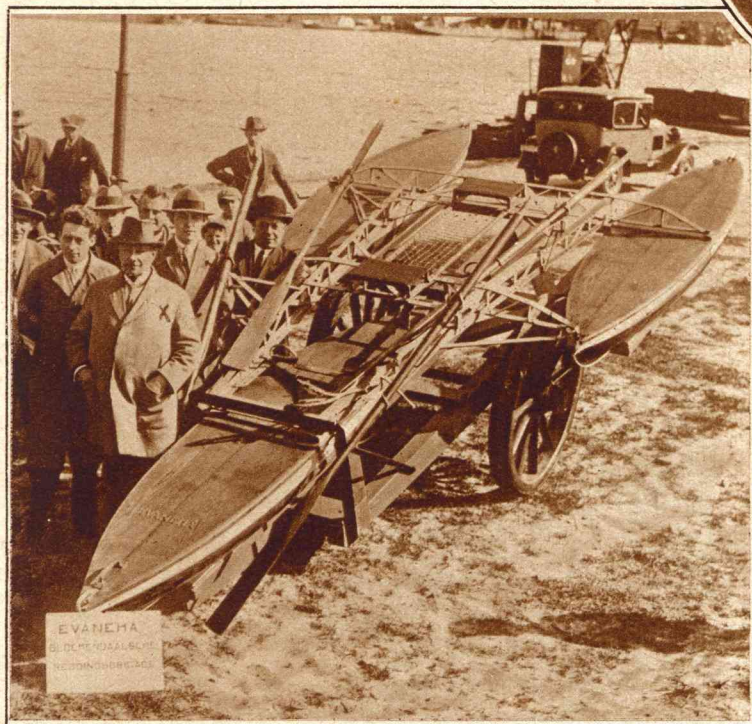

Geert Lugt en Margje van Patten uit den Helder vierden dezer dagen hun gouden Hувelijksfeest.

VARIA

Op Huize „Meer en Bosch” te Heemstede had dezer dagen de onthulling plaats van een gedenksteen gemijld aan de nagedachtenis van den heer J. L. Zegers, die directeur van deze inrichting is geweest van 1890—1912.

Bij de intrede van „Tom”. „Tom” is de populaire naam van de nieuwe reddingsboot der Bloemendaalsche Reddingsbrigade. Zijn eigenlijke naam is Evan-eha, zoo genoemd naar den heer E. v. Nederhasselt. (x)

Het echtpaar C. Hage-naar-Kapitein mocht deze week het feit herdenken van zijn 50-jarige echtverbintenis.

Een gouden jubileum. De machinale bemaling van den polder „De Zeevang” bestaat thans 50 jaar. Een foto van het bestuur van den polder voor het gebouw der bemaling bij gelegenheid van de viering van dit jubilé.

HEERLIJK ENGEZOND

GEBOREN:

Rojo

Het zusje van Ranja

IN CAFÉ EN WINKEL VERKRUGBAAR

N.V. C. POLAK & ZN GRONINGEN

Na het Scheren

Als U zich geschoren hebt, bet dan Uw gezicht met een paar druppels Aqua Velva.

Welk een verschil zult U bemerken met de bijtende vinaigres of aluinsteen! Hoeveel aangenamer ook dan poeders! Aqua Velva houdt de huid soepel en zacht als fluweel.

Zelfs met Williams scheerzeep is Uw scheren niet volmaakt, zonder Aqua Velva daarna.

U gebruikt toch al Williams Holder Top of Shaving Cream? Wij zenden U gaarne gratis monsters.

Gratis Monster

Kuypers & Co., Prinsengracht 983, A'dam
Hierbij 20 cent porti. waarvoor te zenden:
monsters Aqua Velva en Shaving Cream

houdt de huid zacht als fluweel.

f 0.50
per reisflacon

f 2.—
per groote flacor

Doos 60 cent. Bij Apoth. en Drogisten

Tachtig goed-geschoolde krachten
Op moderne ateliers,
Maken SCHELLEKENS' Borduurwerk
En keurige Plissé's. (Otto Zeegers)

Wat wijll brengen!

Kunst Ontspanning en Genot

Door ons eenvoudig Huurkoopstelsel stellen wij U in de gelegenheid in korten tijd eigenaar te worden van een of meer onzer beroemde merken

PIANO's, ORGELS, GRAMMOFONS en RADIO

Franco huis met garantie
Duizenden tevredenheidsbetuigingen
Vraagt Catalogus No. 93

N.V. Hlees & Co. DELFT

VAN RIJN'S
Utrecht De Beste **MOSTERD**

Wapent U

tegen de vijanden van mond en tanden. Gebruikt steeds Bruzol. Ge krijgt een prachtig wit en gezond gebit en zult nooit last hebben van mond- of tandziekten.

Vraag het Uw apotheker of drogist.

Bruzol
bruisend tandpoeder

FEESTEN

Uw FEEST is altijd geslaagd, zoowel voor kinderen als voor volwassenen, wanneer het ge-arrangeerd wordt door

HENRI NOLLES, DEN HAAG
Hazelestraat 86 - Telef. 37379

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uw genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose" over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patienten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

In 'noogwenk is de Jeuk Verdwenen!

Misschien komt het U overdreven voor, tóch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels **D.D.D.** — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. **D.D.D.** dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. **D.D.D.** is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij uw Apotheker of Drogist.

D.D.D. ondersteunt de werking der D.D.D.-Vloeistof en houdt de huid gezond. f 1.— per stuk. C 3

WEET U....

dat **NOBLINE-SIROOP**

VOLKOMEN de hardnekkigste klierziekten geneest!

Informeer bij onderstaande genezen patienten:

G. J. Houwertjes, Machinistenstr. 57, Koog a.d. Z.: Meij. de Waard, Kerkepad, Petten. M. H. v. d. Valk, Hugo de Grootstr. 29, Delft. In alle drogiztzen verkrijgbaar

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

I.R.O. Schrijfmachinehandel (Alle merken)
Copieer-Inrichting (Speed-Inrichting)
Wolverstr. 1-2-3-4, Tel. 33400

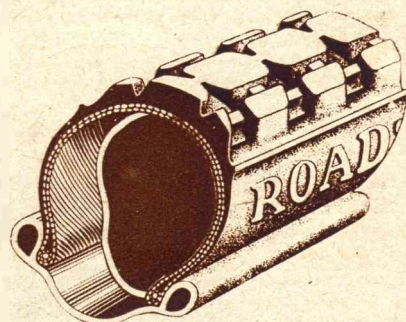
WIELRIJDERS!

DE GROOTE REPUTATIE DER

DUNLOP

RIJWIELBANDEN

IS SLECHTS VERWORVEN EN WORDT GEHANDHAAFD DOOR HUNNE VOORTREFFELIJKHEID

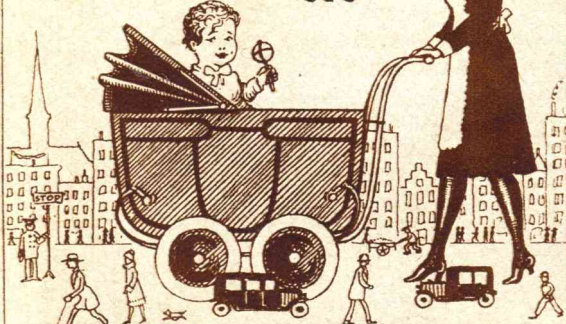

BUITENBAND f 4.50
BINNENBAND f 2.—

Hoe Zus zich voelt in den nieuwen

KINDERWAGEN

vit

BLOM'S BEDDEN MAGAZIJNEN
FERD. BOL STR. 14-18
AMSTERDAM - TEL. 29520

Schitterende Bakwagen . . . f 22.50

Prima Engelsche wagen met zware banden . . . - 32.50

Zeer Luxe wagen, pracht monitoring, zware banden . . - 39.75

Uitgebreide collectie
Vouwwagens en Trekkarren
waaronder de nieuwste modellen

OVOMALTINE
is goud waard!

Inderdaad! Allen die „Ovo“ gebruiken zijn dankbaar voor dit product der wetenschap. Ovomaltine is een natuurlijk krachtvoedsel met aangename smaak. Het bevat in extractvorm eieren, melk, moutextract en cacao. „Ovo“ komt U in alle levensomstandigheden te hulp. Versterkt ouden en jongen, zieken en gezonden, geeft energie aan hen, die zwaren geestelijken of lichamelijken arbeid verrichten, is juist goed voor iedereen en altijd. Inderdaad, Ovomaltine is goud waard.

BON

VOOR GRATIS MONSTER „OVOMALTINE“.

Ann KERKHOFF & Co.
Nassaukade 373, Amsterdam W

Naam

Woonplaats

OVOMALTINE
versterkt ook U

Waarom zou ik buitenlandse tandpasta gebruiken?

NIVA
is zeker zoo goed en voordeeliger

25 en 75 ct per tube

DR. H. NANNING'S
Pharm. Chem. Fabriek
DEN HAAG

GELD te leen vanaf f 50.—, billijke condities, lichte aflossing. Ambtenaren en soortgelijke Werkn. ook zonder borg.

NATIONALE VOLKSBANK - Afd. 25 - ROTTERDAM

Babies teere huid

Wrijft de gesmette en ontstoken deelen voorzichtig in met Purool, en houdt het huidje steeds droog, door bij het verwisselen van den luier, telkens te bepoederen met Puroolstrooipoeder.

Purool doos 30 en 60 ct. Tube 80 ct. Puroolpoeder bus 60 ct.

Ze moeten het bewijzen...!

Balatum

DE HUISVROUW: M'n man zei: „Zeggen ze iets goeds of zeggen ze iets kwaads, ze moeten het bewijzen; dan kan je het nemen. De prijs is laag genoeg, die past ons wel!“

DE VRIENDIN: En je hebt het genomen, zie ik! Nu, 't staat schitterend!

DE HUISVROUW: Ja, de leverancier liet me zien en zelf probeeren ook, dat de dessins er vaster opzitten dan bij verschillende duurdere soorten. Ook liet hij me een stuk zien, dat al een heelen

tijd in 't water lag en 't was prachtig, geen bobbeltje, hoor!

DE VRIENDIN: En was je zeker niet te veel te betalen?...

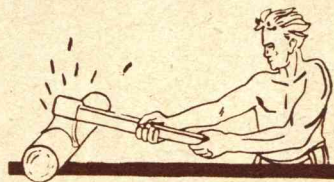
DE HUISVROUW: O, ja, overall dezelfde prijs, f 1.19 per el, je weet precies waar je aan toe bent. En dan, ik kreeg een officiële schriftelijke fabrieksgarantie. Balatum is de eenige die dat doet.

DE VRIENDIN: Dat zegt alles! Ik neem het ook. Dit is dessin 721 zeg je. En de naam op den rug, ik zal er op letten. 'k Ben blij, dat je me dit alles verteld hebt...

Balatum

f1.19 PER EL

Het hakt er in

nu er in 't voorjaar weer nieuwe kleeven voor vader en de jongens nodig zijn. En omdat het geld waarachtig niet voor het oprapen ligt is het verstandig om uitsluitend kleding van goede kwaliteit te nemen.

Ga daarom naar een vertrouwde kledingzaak als Kreymborg. Daar vindt ge wat ge nodig hebt: 'n mooien sterk costume voor billijken prijs.

Komt eens kijken. Er is keuze zooveel ge maar wilt bij Kreymborg.

Costuums model „Lido“
19.90 26.— 29.— 36.—
45.— 50.— tot 75.—

Kreymborg

Een weinige daadwerkelijke liefde

vermag meer dan vele woorden. Schenkt daarom Uw lieven rooker een doos Wybert-tabletten.

Met Wybert wordt de adem zuiver en verdwijnt de nasmaak van de tabak geheel.

Bij groote warmte is Wybert iets kostelijks.

Alleen in origineele doozen à 45 en 65 cts. De groote doos bevat meer dan 300 tabletten.

Wybert

De roeiwedstrijden van „Hollandia" nabij Alphen a. d. Rijn. Een fraai overzicht van de baan tijdens den wedstrijd der acht-riems-seniores. Laga, Njord en Het Spaarne in actie.

Het 20-jarig jubileum van de Amsterdamsche 3e-klasse-voetbalvereniging T.O.G. Hier-naast: Foto van het bestuur bij de receptie.

SPORT VAN ZONDAG

Wij hebben zelf geen kampioensvoetbalploeg en dus kunnen we medelijdend de schouders op-halen voor dat deel van de voetballende natie dat thans nog heerlijk aan zijn kampioensprogramma bezig is. Sparta b.v. krijgt nog maar vijf wed-strijden. Wanneer deze Rotterdammers het in die vijf ontmoetingen zoo treffen als Zondag j.l. kan men er van op aan dat de spelers straks wan-neer het nieuwe seizoen een aanvang neemt vol lust weer aan den gang gaan. Maar, was Ajax of Blauw Wit kam-pioen geweest dan hadden we even goed een heele kam-pioens-competitie gespeeld om de eenvoudige reden dat de heeren elkander altijd het best weten te vinden als er iets verdiend kan worden. En verdienen is toch ook in onzen amateuristischen voetbalstaat punt één. Of wil men soms beweren dat onder omstandigheden als die van Zondag j.l. het voet-

ballers van een en ander, desnoods dan maar van één, een bijzonder ruim ge-bruik zullen maken. De populariteit, welke King Soccer hier in den lande geniet, doet goed aan, maar we zijn op weg om ons op sportgebied een beetje al te eenzijdig te ontwik-kelen. De voetbalclubs gaan meer en meer overhellen naar de meening dat het voor hun spelers gewenscht of zelfs noodzakelijk is dat zij reeds begin Augus-tus weer de stoute voetbal-schoenen aantrekken. Voor-al wanneer men tot half

Het 50-jarig bestaan van de Zaanse gymnastiekvereniging „Concordia". De kanowedstrijden die hieraan verbonden waren. Een aardig groepje.

ballen voor de spelers een genoeg is. De slappe houding van den N.V.B. op dit punt kan alleen door den voetbalmaniak worden goed-gekeurd. Als straks voorzitter Kips de algemeene vergadering opent zegt hij misschien weer „Laten wij ons idealen stellen." Ach beste brave mijnheer Kips, laat ons dat nu liever maar niet meer doen...

Gelukkig raken we voor zoover het de promotie en degradatie betreft zoo ongeveer aan het eind. Zondag a.s. Haarlem—Zeeburgia in afdeeling I als slot. De winnaar van dezen wedstrijd kan zich eerste-klusser noemen. De oude roodbroeken-club dus of het jonge voortvarende Zeeburgia. Wat wij er al zoo van gezien en gelezen hebben heeft Haarlem de beste kans, temeer daar de Spaarnestad-bewoners reeds aan een gelijk spel voldoende hebben. Men vergeve het ons dat wij nog over voetbal schrijven, doch die promotie-wedstrijden moeten nu eenmaal worden gespeeld. Daar kan niets aan verholpen worden. Alleen zal het aanbeveling verdienen om er, indien de tem-peratuur zoo blijft, de avonduren voor uit te kiezen. Bij een wedstrijd tusschen een Haarlem-sche en Amsterdamsche club is hieraan niet het minste bezwaar verbonden.

De voetbalwedstrijd Rapiditas—Helder te Weesp om het tweede-klasse-plaatsje. Aanval op het doel van Helder.

Bij Concordia's gouden feest. Indien gij het nog niet wist, een kano heeft altijd neiging om zich van haar vracht te ontlasten. Dat ondervond ook deze deelnemer.

Juni aan den gang is geweest werkt dit funest. Weten de heeren wel dat er voorbeelden te over zijn die in een heel andere richting duiden. Weet men wel dat vele spelers na eenige maanden rust stukken en stukken in hun spel vooruitgingen. Met die maanden rust bedoelen wij dan een voetbal-pauze, gedurende welke de all-round sportsman zich op verschillende manieren onledig kan houden.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

Ofschoon Herbert haar tot nu toe niet over liefde gesproken had, zoo verborg hij toch niet zijn bewondering voor haar. Zij moest wel blind geweest zijn, als ze dit niet had opgemerkt. Zij stelde intusschen zeer veel belang in Mark's welvaren. Zij was er diep van overtuigd, dat ze hem onrecht had aangedaan, en meegesleept door haar onbesuisden geestdrift, had zij gedacht, dit onrecht te kunnen herstellen, door hem uit te noodigen op de avondpartij, ten huize van haar vader. Zij zag geen bezwaren en was van meening — een onjuiste meening natuurlijk — dat, aangezien zij van z'n onschuld overtuigd was, anderen dit ook zouden zijn. Laten de gasten van mijn vader hem zien en met hem spreken, zoo dacht zij, en alle gedachte aan z'n schuld zal verdwijnen als sneeuw voor de zon.

Maar nu zag zij haar mislag in: zij had zich misrekend; de historie, die de jonge Wilding overal in 't gezelschap had rond verteld, had haar uitwerking niet gemist en dus aan zijn doel beantwoord. Er waren altijd mensen, die verzet waren op zulke verhalen. Er zouden er niet veel zijn, die geen geloof aan Wilding's insinuaties zouden slaan. Nadat Mark het huis van den rechter verlaten had, bewoog zij zich weer tusschen de gasten en moest daar verschillende onaangename bemerkingsen over haar beschermeling hooren. Zoo geraakte zij ook met Herbert Wilding in gesprek.

„Ik zie,” zoo begon hij, „dat de protégé van je vader vertrokken is; het was een groote onbeschaamdheid van hem om hier te komen.”

„Je zult ongetwijfeld je meening dienaangaande ook aan mijn vader voorleggen, niet waar?” vroeg het jonge meisje op ijskoude toon.

„O, ik zeg het maar zoo. Je weet wel beter. Ik dacht aan den knecht van mijn vader. Het is toch wel wat sterk om iemand hier te ontmoeten, die enkele maanden geleden nog onze schoenen poetste.”

„Zou het niet beter geweest zijn,” vroeg Dina weer, „wanneer je m'n vader instructies gegeven had, aangaande de mensen, die hij al dan niet te zijner moest uitnoodigen?”

„Och,” antwoordde Wilding, vertrouwelijk, „wij kennen den rechter. Hij is de goedgehartigste man in geheel Londen en daardoor in staat, om de vreemdste dingen te doen.”

„Heel vriendelijk van je om dat te zeggen.”

„Het speelt me, dat je zoo vertrouwelijk met hem sprak.”

„Zoo, denk je misschien, dat ik er minder door ben, wanneer ik met hem spreek.”

„Het was verduiveld onbeschaamd omgebruik te maken van je vader's welwillendheid,” hernam Herbert.

Hij meende, dat de tijd nu gekomen was, om zich tegenover Dina wat meer te laten gelden. Reeds weken geleden had hij zich voorgenomen, haar ten huwelijk te vragen, en zoo zeker was hij bij voorbaat van het succes, dat hij op een min of meer autoritair toon tot haar sprak. Toen hij echter toorn in haar oogen zag flikkeren, begon hij zich toch minder op z'n gemak te gevoelen. Hij werd nu weer verterd door den knagenden worm der jaloezie.

„Het was heel natuurlijk, dat hij kwam,” sprak Dina. „Men heeft hem schandelijk behandeld. Ik heb er voor gezorgd, dat hij uitgenoodigd

werd. Nu spijt het me, dat ik dit gedaan heb. Als ik geweten had, dat iemand die oude geschiedenis zou ophalen, dan zou ik hem natuurlijk niet uitgenoodigd hebben.”

„Heb ik goed gehoord? Heb jij hem hier uitgenoodigd?”

„Zeker.”

„Wat! Nadat je hem bij ons als een vagebond gezien had, die uit medelijden in den tuin en in huis mocht werken.”

„Dat neemt niet weg, dat hij een heer is,” antwoordde Dina slagvaardig, „hij heeft zich schitterend gehouden.”

„Ik sta er verbaasd over,” zei Wilding weer, „dat zijn patroon hem nog zoo lang in dienst houdt. Ik vernam, dat hij een oude, half suffe kerel is, die niet weet, wat er in de wereld omgaat, en die den geheelen dag met zijn neus in de boeken zit. Eigenlijk moest hem gezegd worden, wien hij in z'n huis heeft.”

„Je bent nog al handig in dat soort van dingen,” zei Dina, scherp; „misschien zou het wel het beste zijn, als jij je daarmee belastte.”

Woede en jaloezie vervulden het gemoed van den jongen Wilding. Hij was vervuld van haat tegen Mark. Het scheen hem toe, dat zijn kansen om haar echtgenoot te worden, verminderd waren, en dat Dina meer hield van den man, dien hij een landlooper noemde, dan van hem. Hij kende haar edelmoedig, impulsief karakter; hij wist ook, hoe weinig zij om conventionele vormen en

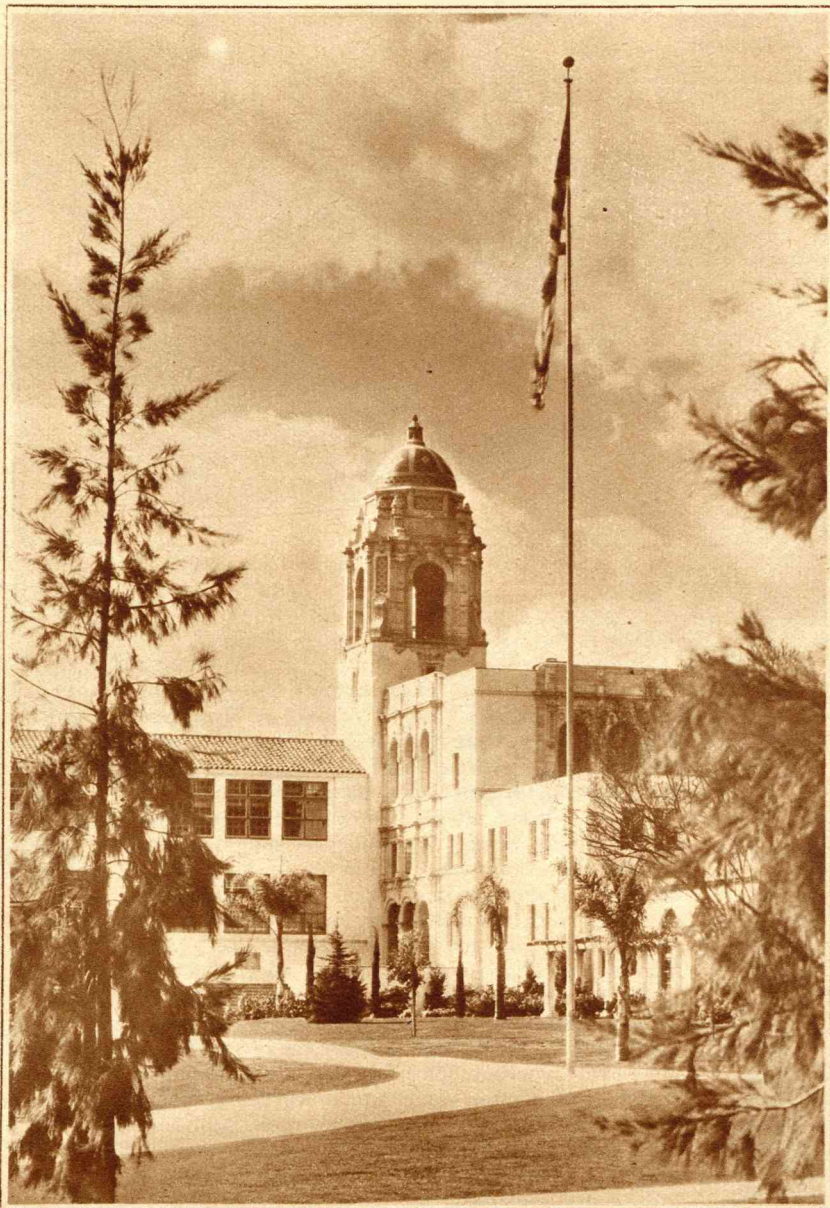
begrippen gaf. Wanneer Mark er in slagen zou, zich in het oog der wereld te rehabiliteeren, hetgeen zij zoo vurig wenschte, dan moest hij z'n maatregelen nemen om te zorgen, dat geen mededinger hem in den weg zou staan.

Toen z'n auto hem dien avond in snelle vaart huiswaarts voerde, dacht hij lang en diep over deze aangelegenheid na. Het resultaat was een vast omlijnd plan. Herbert Wilding was op school geen licht geweest; hij had geen studiekop en zou in geen enkelen tak van wetenschap ooit iets bizonders gepresteerd hebben; maar niettemin was hij een handig jongmensch. Hij beloofde een uitstekend handelsman te worden. Hij had een juist en scherp inzicht in zaken, en verstond de kunst om de omstandigheden in zijn voordeel uit te buiten. Wanneer hij zich eenmaal iets voorgenomen had, dan zette hij met taai volharding zijn voornemen door. Omtrent de middelen, welke hij aanwendde om z'n plannen ten uitvoer te brengen, was hij niet kieskeurig. Het scheen echter dwaas van hem, jaloersch te zijn op Mark, met het oog op de benarde positie, waarin deze verkeerde. Ook was het zeer onwaarschijnlijk, dat Dina meer voor dien jongen man gevoelde dan medelijden en tijdelijke belangstelling voor iemand, die aangeklaagd van moord, in de bank der beschuldigten gezeten had. Hoe kon zij iemand liefhebben, die zoo laag gezonken was, dat hij als een vagebond het land afliep en alles

aanpakte om zijn honger te stillen en een dak boven z'n hoofd te hebben? Deze gedachten kwamen natuurlijk bij Herbert Wilding op. En toch bleef hij ongerust. De klank van Dina's stem klonk hem nog in de ooren, en de eigenaardige glans in haar oogen bleef in z'n herinnering.

Op weg naar huis schoot het hem eensklaps te binnen, dat zij reeds half verliefd was op den man, dien hij verachtte en haatte. Zij geloofde aan z'n onschuld; z'n tragisch lot sprak levendig tot haar ridderlijke, romantische verbeelding. Maar — zoo zei Herbert tot zichzelf — ik heb hem van avond een spaak in de wielen gestoken; voortaan zal ik hem in de gaten houden en alvast m'n maatregelen nemen.

Een paar weken na de gebeurtenissen, die wij in dit hoofdstuk beschreven hebben, verscheen er in een der voornaamste dagbladen een artikel in de rubriek: Onontdekte misdaden. De schrijver van het artikel gaf in hoofdzak beschouwingen ten beste over den moord op Abraham Robertshaw. Het strafproces werd er in opgehaald, en in den breedte werd uitgeweid over de vruchteloze pogingen der politie om den moordenaar te vinden. Mark werd niet rechtstreeks van den moord beschuldigd — zelfs werd de veronderstelling gemaakt, dat hij wel onschuldig moest zijn, daar de jury hem vrijgesproken had — maar toch kreeg iedereen bij het lezen den indruk, dat hij meer van den moord wist, dan men wel dacht. Dit artikel gaf aanleiding tot een polemiek in hetzelfde blad, waardoor het geheele geval van verschillende gezichtspunten belicht werd. Het gevolg er van was, dat de ellendige geschiedenis, die, naar Mark hoopte, in 't vergeetboek geraakt was, opnieuw de aandacht van 't publiek trok en druk besproken werd. Weliswaar was de geheele zaak een theo-

HOE MEN SCHOLEN BOUWT in Californië laat deze afbeelding zien van de Rodes-school gelegen op een heuveltop van de Beverly Hills.

retische kwestie geworden, aangezien men zich wel wachte, hem opnieuw van den moord te beschuldigen. Maar met dit al, het geval was weer opgerakeld, en de openbare meening hield er zich voor de tweede maal mee bezig.

TWAALFDE HOOFDSTUK

EEN BELANGRIJK ONDERZOEK.

Toen Mark, nadat hij de woning van rechter Sedgmoor verlaten had, thuiskwam, hadden de oude Josua en Debora zich reeds ter ruste begeven. Zij vroegen hem den volgende morgen, of hij zich goed geamuseerd had, maar hij liet niets los. Hij wilde hen niet met het verhaal zijner wederwaardigheden verdriet aandoen.

Nadat hij met z'n werkzaamheden bij dr. Margraves klaar was, begaf hij zich naar Scotland Yard. Zijn gaan daarheen was het gevolg van hetgeen hij in het huis der Sedgmoors ondervonden had. Nog steeds was hij een paria, een verstoeteling. Hij zou nooit met opgeheven hoofd door de wereld kunnen gaan, voordat de waarheid aan 't licht gekomen was, en... de waarheid moest en zou aan 't licht komen. De taak, die hij zich op de schouders gelegd had, scheen onmogelijk om uit te voeren, maar uitgevoerd zou zij worden. Hij was dit aan zichzelf verplicht, verplicht ook aan zijn patroon, maar meer nog, ofschoon het waarom hem niet duidelijk voor den geest stond, aan het jonge meisje, dat, ondanks alles, hem zoo vriendschappelijk gezind was.

„Ik wensch de papieren in te zien, die in de kamer van Abraham Robertshaw gevonden zijn,” zei de jonge man tot den beambte, toen hij in Scotland Yard gekomen was. „Ik moet die papieren lezen. Misschien zou ik het een en ander kunnen ontdekken, wat aan uw aandacht ontgaan is. Het is mijn recht,” liet hij er fier op volgen.

De beambte keek hem oplettend aan. Er was iets in het voorkomen van den jongen man, dat indruk op hem maakte.

„De papieren bevinden zich natuurlijk in 't archief,” zei hij. „Ze zullen genummerd en opgeborgen zijn. Maar ik mag de verantwoordelijkheid niet op mij nemen, ze u te laten zien.”

„Tot wien moet ik me dan wenden?” vroeg de jonge man, „want ik moet ze bepaald hebben.”

„Wees nu niet dwaas. U weet, dat die papieren nauwkeurig door de verdediging onderzocht zijn. Alles, wat er uitgehaald is kunnen worden, is er uitgehaald. Het beste is, geen slapende honden wakker te maken.”

„Maar,” hernam Mark, „de honden slapen niet, en ik zal zorgen, dat ze niet in slaap vallen.”

„Meent u dan...” zoo begon de beambte, hij zweeg verder; hij begreep, dat hij te veel zou zeggen. „Nu, jongmensch, als u morgen terug wilt komen, dan zal ik zien, wat ik voor u doen kan!”

Den volgende morgen meldde Mark zich weer aan. Blijkbaar waren de formaliteiten om de bewuste papieren te voorschijn te halen, vervuld. Na eenige oogenblikken wachten werden zij voor hem gelegd.

„Kan ik ze meenemen?” vroeg hij.

De andere schudde ontkennend het hoofd en antwoordde:

„Neen, dat gaat niet, maar u kunt telkens hier terugkomen, totdat u klaar bent. Ik heb er met mijn chef over gesproken, en toen ik hem zei, dat u zeer veel belang in de studie van die papieren stelde, vond hij het goed, dat ik ze u liet lezen.”

Mark ging nu ijverig aan het werk en las twee uren lang een groot aantal brieven, die echter,

voor zoover hij kon nagaan, geen licht in het vraagstuk brachten, dat hij zich tot taak gesteld had om op te lossen.

Eindelijk stond hij op om heen te gaan.

„Hebt u iets gevonden?” vroeg de beambte.

„Nog niet, maar ik kom morgen terug.”

Op weg naar huis dacht hij na over de brieven, die hij gelezen had; hij was van meening, dat verschillende documenten, die eenig licht over de zaak konden verspreiden, waarschijnlijk gestolen waren. Hij herinnerde zich, dat op den morgen na den moord de grond van Robertshaw's kamer met papieren bezaaid was, dat de koffers met geweld waren opgebroken en tot op den bodem toe doorsnuffeld. Waarschijnlijk zou hij dus niets van eenige waarde vinden. In de door hem gelezen brieven en bescheiden kwamen geen hem bekende namen voor, en hij had niets ontdekt, dat eenig licht over den levensloop van den ouden man verspreidde.

Hij kwam den volgende dag op Scotland Yard terug, en hernam met vernieuwden ijver zijn onderzoek. Hij vond echter niets, dat hem van dienst kon zijn.

Toen hij echter den derden dag een half uur bezig geweest was met het doorworstelen van een aantal brieven, trof hij in een er van een naam aan, die zijn hart onstuimig deed kloppen en z'n verbeelding in vlam zette. Die naam kwam voor in een brief, aan Abraham Robertshaw gericht. Hij was niet ondertekend; ook maakten de initialen I. C., waarmee de brief geteekend was, hem niet veel wijzer. De passage, die zijn aandacht getrokken had, luidde als volgt:

„... Ik moet je ook nog mededeelen, dat onze wederzijdsche vriend, Edgar Barret, je binnenkort zal bezoeken om over de bijzonderheden te beraadslagen van de zaak, waarover we onlangs gesproken hebben. Misschien echter zullen de details, die ik bedoel, je reeds bekend zijn. Het

komt me voor, dat je niet met open kaart gespeeld hebt, en dat gaat niet, zooals je weet.”

Deze passage las Mark met aandacht een keer of drie over. Op de eerste plaats had hem de naam „Edgar Barret” ten zeerste getroffen. Het was de naam van den man, die hem kort na zijn vrij-spraak geschreven had. Hij herinnerde zich nu dien brief. Het was het eenige bewijs van sympathie en welwillendheid, dat hij in die ellendige dagen had ontvangen. Tal van malen had hij dien brief gelezen, omdat de vriendschappelijke toon er van hem goed deed. Hij was er den schrijver dan ook zeer dankbaar voor geweest.

Over de ontdekking, die hij nu gedaan had, dacht hij een minuut of vijf na. Het bleek dus, dat Edgar Barret met den vermoorden Abraham Robertshaw bekend geweest was; verder bleek duidelijk uit den brief, geteekend I. C., dat eerstgenoemde den ouden man een bezoek zou brengen, met het doel, verschillende zaken uiteen te zetten. Er werd in dien brief over Robertshaw gesproken als van „onzen wederzijdschen vriend.”

Toen hij den inhoud van den brief, dien hij zelf van Edgar Barret ontvangen had, in zijn geheugen terugriep, herinnerde hij zich duidelijk, dat daarin het volgende voorkwam:

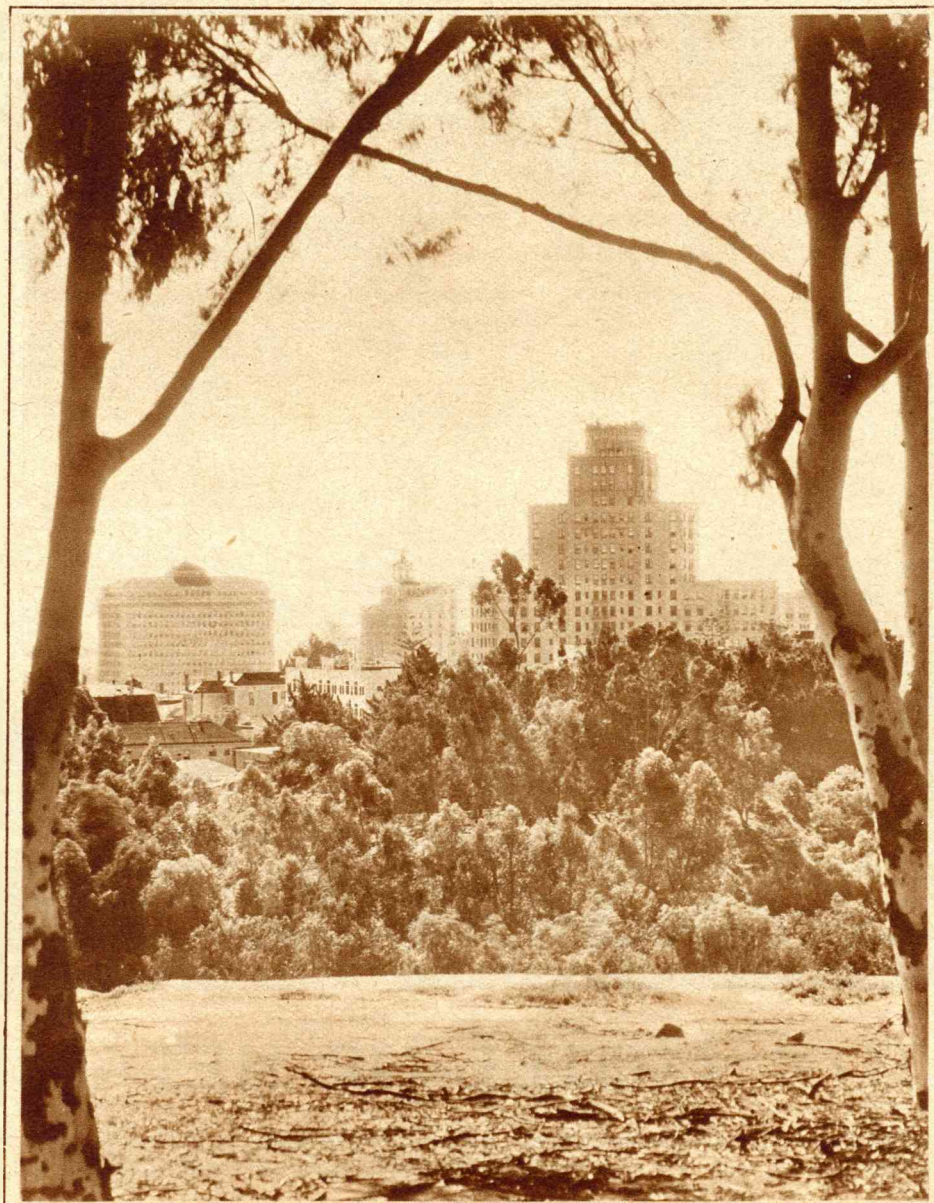
„Het zou me niet verwonderen, als de oude man de hand aan zichzelf heeft geslagen. Ik heb hem nooit gezien, maar ik heb over hem hooren spreken als van iemand, die half gek is.”

Hier had hij klaarblijkelijk met een leugen te doen. Waarom toch zou Edgar Barret zich de moeite gegeven hebben, hem te schrijven? En waarom, vooral, had hij het noodig geacht, hem met voorbedachten rade een leugen op de mouw te spelden?

Er waren nog tal van brieven te lezen; Mark voelde echter, dat hij aan die lectuur, op dien dag, geen verdere aandacht kon schenken. Hij had nu een spoor gevonden, waarover hij zijn gedachten kon laten gaan. Het was wel weinig, wat hij gevonden had; misschien zou het tot niets leiden. Wellicht ook zou hij, als hij dit spoor volgde, meer te weten komen. Hij moest Barret's brief aan hem nog eens met aandacht lezen, en hij moest dit in de eenzaamheid doen.

Hij deelde nu den politie-beambte mee, dat hij den volgende dag zou terug komen, en begaf zich ijlings naar den winkel van Josua Bentham. Daar aangekomen, was hij op z'n kamer spoedig verdiept in het lezen van den brief, dien hij twee jaar geleden ontvangen had. Het was een geluk, dat hij hem niet had vernietigd. De schrijver was hem nauwelijks bekend. Hij had hem slechts een paar keer ontmoet, en wist feitelijk zoo goed als niets van hem. Nu trachtte hij zich de bijzonderheden van die ontmoetingen zoo duidelijk mogelijk voor den geest te stellen. De eerste ontmoeting had plaats gehad aan de rechtbank. Er werd een rechtszaak behandeld, waarin Mark veel belang stelde, in verband met zijn toekomstige loopbaan als advocaat en procureur. Hij herinnerde zich ook, dat op een gegeven oogenblik gedurende dit proces een man, die naast hem zat, eenige opmerkingen maakte, naar aanleiding van hetgeen een der rechters zeide. Dit had een fluisterend gesprek tengevolge gehad tusschen hem en dien man. Toen de zitting voor dien dag gesloten werd, was hij verder met hem opgewandeld. Edgar Barret had den indruk op hem gemaakt van iemand zonder bepaald beroep.

(Wordt voortgezet)

EEN RIAND GELEGEN HOTEL.
mag het monumentale El Cortez Hotel genoemd worden te San Diego in Californië.

HET CARLTON HOTEL OP HET MUNTPLEIN

is nu nagenoeg voltooid en zal weldra zijn ruimten openzetten tot het ontfangen van de welkome gasten uit alle mindstreken. Met het verrijzen van dit monumentale bouwwerk heeft ook 't aspect van dit Amsterdamsche verkeersbrandpunt 'n algeheele verandering ondergaan.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f1.62½; per post f1.75. Voor Nederlandsch-Indië f7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole, Amsterdam.